This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

Det här är en digital kopia av en bok som har bevarats i generationer på bibliotekens hyllor innan Google omsorgsfullt skannade in den. Det är en del av ett projekt för att göra all världens böcker möjliga att upptäcka på nätet.

Den har överlevt så länge att upphovsrätten har utgått och boken har blivit allmän egendom. En bok i allmän egendom är en bok som aldrig har varit belagd med upphovsrätt eller vars skyddstid har löpt ut. Huruvida en bok har blivit allmän egendom eller inte varierar från land till land. Sådana böcker är portar till det förflutna och representerar ett överflöd av historia, kultur och kunskap som många gånger är svårt att upptäcka.

Markeringar, noteringar och andra marginalanteckningar i den ursprungliga boken finns med i filen. Det är en påminnelse om bokens långa färd från förlaget till ett bibliotek och slutligen till dig.

Riktlinjer för användning

Google är stolt över att digitalisera böcker som har blivit allmän egendom i samarbete med bibliotek och göra dem tillgängliga för alla. Dessa böcker tillhör mänskligheten, och vi förvaltar bara kulturarvet. Men det här arbetet kostar mycket pengar, så för att vi ska kunna fortsätta att tillhandahålla denna resurs, har vi vidtagit åtgärder för att förhindra kommersiella företags missbruk. Vi har bland annat infört tekniska inskränkningar för automatiserade frågor.

Vi ber dig även att:

- Endast använda filerna utan ekonomisk vinning i åtanke
  Vi har tagit fram Google boksökning för att det ska användas av enskilda personer, och vi vill att du använder dessa filer för enskilt, ideellt bruk.
- Avstå från automatiska frågor
  Skicka inte automatiska frågor av något slag till Googles system. Om du forskar i maskinöversättning, textigenkänning eller andra områden där det är intressant att få tillgång till stora mängder text, ta då kontakt med oss. Vi ser gärna att material som är allmän egendom används för dessa syften och kan kanske hjälpa till om du har ytterligare behov.
- Bibehålla upphovsmärket
  Googles "vattenstämpel" som finns i varje fil är nödvändig för att informera allmänheten om det här projektet och att hjälpa dem att hitta ytterligare material på Google boksökning. Ta inte bort den.
- Håll dig på rätt sida om lagen
  Oavsett vad du gör ska du komma ihåg att du bär ansvaret för att se till att det du gör är lagligt. Förutsätt inte att en bok har blivit allmän egendom i andra länder bara för att vi tror att den har blivit det för läsare i USA. Huruvida en bok skyddas av upphovsrätt skiljer sig åt från land till land, och vi kan inte ge dig några råd om det är tillåtet att använda en viss bok på ett särskilt sätt. Förutsätt inte att en bok går att använda på vilket sätt som helst var som helst i världen bara för att den dyker upp i Google boksökning. Skadeståndet för upphovsrättsbrott kan vara mycket högt.

Om Google boksökning

Googles mål är att ordna världens information och göra den användbar och tillgänglig överallt. Google boksökning hjälper läsare att upptäcka världens böcker och författare och förläggare att nå nya målgrupper. Du kan söka igenom all text i den här boken på webben på följande länk `http://books.google.com/`

HN TFKT 4

Winter-Blommor

FÖR

1835.

35.49.
Scan
8575.3

Rec'd. Nov. 4. 1835.

VINTERBLOMMOR

FÖR

1835.

VINTERBLOMMOR

FÖR

1835.

SAMLADE

AF

Gustaf Henrik

G. H. Mellin.

I STOCKHOLM.

Tryckta hos N. H. Thomson, 1834.

Scan 8575.3

REGISTER.

Cöster

CTR. Cöster

Vinterblommor . . . . . Sid. 49.
Med ett Ur . . . . . 53.
Vid Läsningen af Franzéns Selma och Fanny . . . . . 54.

GFM. Grafström

Den Ensamma Makan . . . . . 4.
Echo i Ådalen . . . . . 12.
Prestvigningen . . . . . 18.
Zamora . . . . . 27.
I en Ung Flickas Minnesbok . . . . . 38.
Den Fattiga Modren . . . . . 45.

— HR. Bahr

Strålen och Regndroppen . . . . . 51.

JULIE.

Mötet i Bokskogen . . . . . 55.

M — N.

Gazellen . . . . . 1.

N — R.

Lugnet i Stormen . . . . . 1.
Kärleken . . . . . 24.
En Blick i Djupet . . . . . 32.

O. F.

Bubblorna . . . . . 14.
Medelpunkten . . . . . 34.

— OJ —

Flyttfoglarne . . . . . 47.

R — A.

Candidatsång . . . . . 22.

S. L. N.

Trioletter . . . . . 7.
Araben . . . . . 10.
Tenson . . . . . 16.
Efter en Rysk Visa . . . . . 39.

SZR.

Amor med Turturnäbben . . . . . 41.

X.

Ode till Månan . . . . . 36.

BRAGE.

NIORD.

1.

ULLER.

IDUNA.

POESIER.

Lugnet i Stormen.

Vådren rasa: blixtar ur molnen ljunga:
Vågen häfver sig, hotande, upp mot himlen.
Re·lös drifs min farkost omkring i hafvets
Villande mörker.

Nu jag sväfvar omkring bland vilda klippor:
Vet ej, hvilken af dem min köl skall krossa.
Nu på skummande vågors hvita Alper
Darrar min vimpel.

Än jag känner doftet från blomsterlanden;
Vet dock ej, om det är den strand, jag söker.
Än på djupet, skakad af stormens vinge,
Vräkes jag åter.

Men mitt hjerta är lugnt: min själ förtröstar,
Väntar ingen räddning och fruktar intet:
Och min andes brinnande ljus förmå ej
Vindarna släcka.

Hvadan kommer du, saliga lugn i stormen?
Icke skapade dig min egen styrka.
Icke är du ett barn af menskostoftets
Svindlande tankar.

Nej! du är den Eviges röst i stormen.
Zebaothiskt härlig och mild den klingar:
"Menska! ej ett hår af ditt hufvud faller
Utan min vilja."

"Helig!" sjunger det än i mitt brustna segel:
"Helig! Helig!" brusar den höga vågen.
"Helig! Helig! Helig!" i molnens rymder
Åskorna dåna.

Helig, mäktig och stark är vädrens Herre,
Sänder dem ut och kallar dem hem tillbaka:
Dränker verldar och ur det öppna djupet
Frälsar en julle.

Trygg och glad jag seglar: min själ förtröstar.
Hand på rodret och andakt i modigt hjerta!
Följ mig troget, himmelska lugn i stormen!
Följ mig i döden!

N—r.

Den Ensamma Makan.

Vill du från din vän
Vandra bort igen?
Ensam sitter jag
Se'n den långa dag:
Utan dig jag ingen glädje känner;
Du kan glömma mig för nya vänner. —
Ensam sitter jag
Se'n den långa dag.

När du borta är,
Tänker jag så här:
Vore jag för dig
Hvad du är för mig;

Ej så ofta hemifrån du ginge:
Dagen ut med dig jag lefva finge, —
Vore jag för dig
Hvad du är för mig.

Gud, som tanken ser,
Känner hur jag ber;
Att din kärlek, hel,
Blifva må min del.
Dyra make! säg mig, lär mig bara,
För ditt hjerta hur jag nog kan vara;
Att din kärlek hel
Blifva må min del.

Intet offer mig
Faller tungt för dig:
Mödan blir mig skön,
Då du är dess lön.
Lätt och ljuft min dag med dig bortilar;
All min sällhet i din ömhet hvilar —
Mödan blir mig skön,
Då du är dess lön.

Dröj då än en gång
Vid min kyss, min sång!
Känn, hur frid och ro
I vår hydda bo.
Hvad af nöje du derute finner
Intet opp mot hemmets fröjder hinner:
Känn, hur frid och ro
I vår hydda bo.

För den dag, som gryr,
För den qväll, som flyr,
Kan du fordra mer,
Än hvad kärlek ger?
På min graf du sanna skall de orden:
Ingen älskat dig, som jag, på jorden. —
Kan du fordra mer
Än hvad kärlek ger?

Ofm.

Trioletter,

efter Clotilde de Surville.

I.

Beundran.

För honom våren blommor strör:
Fins ett behag, som han ej äger,
Som han ej ger åt hvad han rör?
För honom våren blommor strör:
Han all dess vällukt med sig för.
Allt vid hans syn förtjusadt säger:
För honom våren blommor strör:
Fins ett behag, som han ej äger?

✦✦✦✦

II.

Försakelse.

Att se dig, är att älska dig,
Om ock ditt hjerta ej kan svara.
Ack ja! det känner jag hos mig:
Att se dig, är att älska dig.
Att i din kärlek glömma sig,
Hur ljuft, blott du får lycklig vara!
Att se dig är att älska dig,
Om ock ditt hjerta ej kan svara.

✦✦✦✦

III.

Saknad.

Så långt, så länge från sin vän!
Han som var ständigt vid min sida!
Står jag väl ut att vänta än?
Så långt, så länge från sin vän!

Vill han ej förr se mig igen,
Än då jag upphört ren att lida?
Så långt, så länge från sin vän!
Han, som var ständigt vid min sida!

Allt sen den dag han från mig for,
Står natten stilla öfver jorden.
Jag tidens vingar klippta tror
Allt sen den dag han från mig for.
Den sköna landsbygd, der jag bor,
Är för min syn en öken vorden.
Allt sen den dag han från mig for,
Står natten stilla öfver jorden.

"Din är jag, evigt, evigt din;
Blott döden bryter vår förening."
Mitt hjerta i hans ord föll in:
Din är jag, evigt, evigt din.
Är han ännu derborta min?
Ha än de orden samma mening:
"Din är jag, evigt, evigt din;
Blott döden bryter vår förening?"

S. L. N.

Araben.

"Ack! ser ni min hingst:" så sjöng han,
och red
På den sandiga hed:
"Hur stolt han mig bär, det går som i dans!
Sin herre han känner
Och lyder hans tygel, men också blott hans.
Som vingar, han öronen spänner
Och ilar, i lopp en gazell,
Så lätt och så snäll.

Se, skarpt är mitt svärd, och blank min pistol!
Se, mot aftonens sol!
Hur det glänser det bälte af silfver jag bär!
Då min älskade flicka

Får se mig vid brunnen bland palmerna der!
Hur hjertat på henne skall picka,
Som dufvans, då höken sin klo
Har spänt i dess bo.

Då tystar hon hunden och smyger sig ut:
Ser omkring sig förut.
Än sen om af spejande fadren vi ses?
Då flickan jag svingar
I sadeln till mig, må han ropa sig hes:
Min springare far, som med vingar,
Och stjernorna ned på oss se,
Lyckönska och le.

S. L. N.

Echo i Ådalen.

Sången i slumrande qväll
Tallkrönta bergen besvara;
Hör: efter ådalen fara
Ljuden, från häll och till häll.
Echo. — Häll och till häll —
— och till häll —
— häll. —

Ingen dernere jag kan
Fråga: hvad tänker min flicka?
Klippa! du svar till mig skicka:
Älskar hon ej någon an?
— Ej någon an —
— någon an —
— an. —

Skall hon, af ömheten rörd,
Lyssna till trohetens eder?
När om dess kärlek jag beder,
Säg om min bön blifver hörd?
— Bön blifver hörd —
— blifver hörd —
— hörd. —

Ack, att jag kunde er tro,
Ljufliga röster i qvällen,
Men intet hjerta i hällen
Klappar, och svek blott der bo.
— Svek blott der bo —
— blott der bo —
— bo.

Likså i lefnadens dar
Kanske, då älska jag vågar,
Finner mitt hjerta, som frågar,
Endast en sten, som ger svar.
— Sten, som ger svar —
— som ger svar —
— svar. —

Gfm.

Bubblorna.

Bäck, o du, som sjunger
under höga alar,
dansar silfverfotad
genom gröna dalar,
se, hvad granna bubblor
hvälfva sig och flyta
kring på din yta!

Ack, förrän din hölja
vida vattnen hinner,
hvarje liten bubbla
sjunker och försvinner!
Ingen, ingen blifver.
Innan kort de sista
döende brista.

Så lingt förunn tidens
strömmar äro tömda,
alla mina dikter
redan äro glömda.
Innan några korta,
korta år förrunnit,
alla försvunnit.

Tiden går sitt jemna.
Bort med honom vandra
tusen bubblor, följda
utaf tusen andra,
och de nya komma
blänkande och klara,
komma — och fara.

O. J.

Tenson,

efter Agnes de Bragelongue.

Än tjust till tårar, än ett rof för smärtan,
Jag ber, o sägen mig, J ömma hjertan,
Om hjertan finnas lika det jag fått!
Är kärleken ett ondt? Är den ett godt?

Är den ett ondt, hvi söker man ej varna
För den i tid den unga oerfarna?
Hvi lockas hon af sjelfva varningen,
Att i sin oskuld drömma blott om den?

Jag vet dess pilar oförsedda fara:
Ej sköld, ej brynja kan mot dem bevara.
Men ges ej någon ört mot deras sår,
Ej en besvärjning, som på tjusarn rår?

Bannlysa honom, hvilken nåne det göra?
Han är så söt att se, så ljuf att höra.
Fly för hans åsyn? Är du än så snar:
Mer snabb ändå, han dig i flykten tar.

Är han ett godt, hvi ängslas man och klagar?
Ehur han ler, ock då han mest behagar,
O klandra ej den ljufva makt han vann,
Som midt i plågan så förtjusa kan.

Men leken sluts: i hast förbi är nöjet.
Ack, ofta gråten kommen efter löjet!
Nå väl, ej hvarje årstid blommor bär,
Och snarast vissnar den, som skönast är.

Än tjust till tårar, än ett rof för smärtan,
Jag ber, o sägen mig, J ömma hjertan,
Om hjertan finnas lika det jag fått:
Är kärleken ett ondt? Är den ett godt?

S. L. N.

Prestvigningen.

(I Säbrå Kyrka, den 6 Julii 1834.)

Andaktsfulle kring altaret ner sig sänka de tio
Unge män, som nu vigas till strid för hvad jorden har heligt.
Klädde i oskuldsdrägten, som liljor, dem Himmelens ande
Böjer, men tager emot den doft, som kalkarna gömma,
Höja de opp till Gud sin bön ur brinnande hjertan;
Lågan lik, som ur jordiska band uppstiger i rymden.

Vänner och lärare lyssnande stå, då den
heliga eden,
Trohetens ed för det eviga Ord, som de
gå att förkunna,
Säges af dem (i Himmelens bok uppskrifs
den af Englar).
Nu på de Ungas hufvuden ner välsignande
händer
Lärarne lägga, och Kyrkans Fader, med
älskliga stämman,
Viger dem in med den bön, som vår Frälsare
lärt oss att bedja;
Och i en högtidssång församlingen stäm-
mer sitt: amen.
Heliga stund! hvad bebådar du oss? Är du
gryningens timma
För en dag, som i klarare ljus, i renare
värma,
Kommer med ungdomens mod? Skall hop-
pet, du tänder, ej svika?
Väktare! säg oss, hur natten är liden!
Uppstiger ej dagen

Klar öfver Sion ännu? Skall heliga muren bevakas
Troget af dessa jemväl, och ditt rike vidgas, o Fader!
Genom de sändningebud, som i dag du tecknat att sprida
Himmelska sanningens ord? O, hör oss, sanningens ande!
Vik ej ifrån de hjertan, dem sjelf du kallat till dina!
Strid dem väntar: ty ljus och mörker, de kämpa i tiden.
Otren vakar, och syndens orm sig smyger i natten.
Men då ett hotande våld vill Himmelens sanning betvinga,
Lär dem att föra det svärd, som segrar — *det eviga Ordet!*
Och mot en verld, som dem lockar i falskt, förledande skimmer,
Lär dem att skydda sitt bröst med sin tro — den sköld, som ej splittras.

Klarare jemt må din kunskaps ljus för den
forskande själen
Stiga, att tryggt de må leda sin hjord
till den lefvande källan,
Hvilken den flämtande andens törst allena
kan släcka.
En är vägen till sanning och frid; o, må
de den vandra!
Ett är tecknet till seger och lif, o, må de
det lyfta
Högt, att en verld må det se och prisa
dess saliga under.
Som sjömannen i nattliga stormen sitt öga
på stjernan
Riktar och styr efter den sitt skepp på
den skummiga vågen;
Korset så vare för dem den styrande stjer-
nan i tiden!
Evigt dess lära ock blir den enda, som le-
der till hamnen.

Gfm.

Candidatsång.

Upp ifrån staden, hän genom tullen,
Bort öfver vägen i jublande färd!
Sexan oss vinkar der nedanför kullen,
Ut i den grönskande, lustiga verld!
Se på de glittrande
böljorna blå!
Hör på de qvittrande
Foglarna små!
Fritt Candidander i qvalmiga nästen
Lyssne med oro till fötternas dån!
Vi sväfva fria till Bachiska festen —
Hvad, om vi också ej gå derifrån?

Se hurn Phoebus ljufligen plirar,
Tänker på sexan hos Thetis och ler.
Snart han vid bålen förlossningen firar:
Följom exemplet, som Phoebus oss ger!
Se på de tjusande
Ångarnes drägt!
Känn på den susande
Vårqvällens flägt!
Fritt Candidander &c.

Våren är kommen, lunderna grönska,
Lärkan i skyarna sjungande far —
Bröder, hvad kunne vi mera oss önska?
Jorden är blomstrande, himlen är klar.
Inga examina
Plåga oss mer.
Vackra tentamina
Bachus oss ger.
Fritt Candidander &c.

K—a.

Kärleken.

(*Fritt efter Italienskan.*)

Du gosse med vingar,
Tyrann öfver hjertan!
Som glädjen betvingar
Och glädes åt smärtan.
O! lät jag mig binda
Och följde dig, blinda!
Jag blindare vore,
Mer barnslig än du.
Förrädare store
Och smickrare lilla!
Den boja, du gifvit,
I stycken jag rifvit.
Förbi är min villa;
Jag känner dig nu.

Med leende hjerta
Kring jorden du sprider
Din glädje, din smärta,
Din frid, dina strider.
Men hycklad är friden,
Och verklig är striden,
Och glädjen försvinner
Och smärtan blir qvar.
Hur listigt du spinner
Försåtliga väfven!
Och när du det blinda
Förståndet vill binda,
Till bundsförvandt äfven
Du Skönheten tar.

Med ord du begåfvar:
Ditt löfte är ränker.
Du rosor oss lofvar
Och törnen oss skänker.
I nöjenas låga
Du blandar din plåga:
Framför dig går Längtan
Och Ledsnad bakom.

Ack! fåfänga trängtan!
När tankarna vakna,
Ur tjusningen ryckta,
Då vilja de flykta;
Men styrka de sakna;
De vända ej om.

Min seger jag vunnit,
Min boja jag krossat.
Ve friden, jag funnit!
Ve den mig förlossat!
Med jublande tunga
Begynte jag sjunga:
"Min frihet — hur ljuflig,
Hur präktig är den!" —
Jag dåre! Nu gruflig
Min frihet jag finner.
I kölden jag ryser:
O Gud! hvad jag fryser!
Nej! hellre jag brinner
Och älskar igen.

N—s.

Zamora.

Solen öfver Indiens cedrar
Steg, med dagen på sin panna;
Och dess stråle morgonkyssen
Tryckte på Zamoras läppar.

Upp sitt öga slog Zamora,
Indiens unga sköna dotter,
Lyssnade, om vid dess sida
Hennes älskling skulle sofva.

Tomt var rummet, der han hvilat:
Hvita främlingen, som vunnit
Hennes kärlek, i hvars armar
Glad hon somnat, var bortgången.

Sorgsen steg hon från sin matta;
Gick till källan under palmen,
Och i friska, klara vågen
Badade den unga barmen.

Se'n i svala morgonskuggan,
Under hyddans enkla stolpar,
Täljda af de höga pinjer,
Lade hon två mjuka mattor.

För dess älskling var den ena:
Mödosamt af fogelfjädrar
Hon den flätat; dock på mödan
Hon ej tänkt, den var för honom.

Mången colibri sin prydnad
Skattat dit; och der hon fästat
Mången siskas gröna vingar
Bland fasaners guld och purpur.

Men den andra var för henne,
Ej så präktig; dock hon tyckte
Att en thron den var med honom,
Fick hon sitta vid hans sida.

"Säg mig" — hviskade hon ofta —
"Goda främling! låt mig veta:
Är du ej en son af Solen,
Hvilken våra sånger prisa?

När jag i vårt tempel beder
Upp till Sol'n, den store Anden,
Ser jag dig i mina böner:
Du är ljus och skön, som Solen.

Är du ej dess son, är stjernan
Ej din broder? Solens rosor
Bär din kind, och stjernans silfver
Blänker från din öppna panna." —

Så hon ofta hänryckt sporde.
Men i dag hon, stum och sorgsen,
I sin öfvergifna hydda
Satt och väntade sin make.

Började till armband knyta
Purpurbönor och coraller,
Men sitt verk hon afbröt ofta,
Gick till dörrn och såg åt fältet;

Tänkte: han har gått att jaga —
Men ej ljud ur skogen hördes —
Tänkte: han har gått att fiska.
Vandrade så ner till viken.

Der ett skepp hon såg. På vågen
Som ett hafstroll svarta bringan
Lyfte det; med vingar, spända,
Långsamt skred det ut från stranden.

Och på däcket stod den hvite:
Kalla ögat bort han vände
Från Zamora; hennes tårar
Såg han ej, dess rop ej hörde.

"Älskade! hvad gör du? Är det
Hem till Solen nu, du seglar,
Till din fader? Vill du hämta
Mig från honom grasna gåfvor?

Långt du har väl till din fader!
Dagen skall väl många gångor
Somna, förrän din Zamora
Får dig återse i hyddan!" —

Så hon sporde: ingen hörde
Henne mera. Utåt hafvet
Skeppet, som en hafsörn, bortflög
Och försvann i blåa fjerran.

Hvarje morgon se'n till stranden
Gick hon, och på hafvet fäste
Tårfullt öga: der hon dröjde
Mången månljus natt i klagan.

"Sänd mig" — bad hon då till månan —
"En af dina hvita strålar,
Att de bära mig till honom
Som jag saknar, till din broder!" — — —

Och en qväll, då hennes systrar
Kommo sjungande till viken,
Att vid månans dager plocka
Perlor upp ur silfversanden,

Funno de Zamora bleknad
På en klippa, händren knäppta
Som till bön, och brustna ögat
Stirrande ännu åt hafvet.

Efm.

En Blick i Djupet.

Hvad är *Lifvet?*
Möda, fröjd och plåga:
Rymd af storhet och fåfänglighet. —

Hvad är *Döden?*
Svar på Lifvets fråga;
Lifvet *tror*, men blott den döde *vet*.

Hvad är *Kärleken?*
Ett barn, som dansar
Framför altaret med rosenkind. —

Hvad är *Hoppet?*
Barnets blomsterkransar;
Skönt de dofta, vissna för en vind.

Hvad är *Minnet?*

Sjelfva altarflamman,
Som dem alla samlar och förtär,
Och dem lifvar åter. Minnet är
Kärlek, hopp och lif och död tillsamman.

N—r.

Medelpunkten.

Finns ingen, ingen punkt, som är orörlig?
Lifspunkten, hjertat! Hjertat! Ack! Det kastar
Sig hit och dit och sväller upp och sjunker,
Lik en af vreda stormar jagad våg. —
Det fasta fjellet? Nej! Förgäfves ställer
Jag mig på bergets topp, ty sjelfva berget
Med jorden följer på dess fjesk och språng. —
Förgäfves söker jag emellan molnen
En ståndpunkt på det höga himlahvalfvet,
Där ögat ej kan finna någon punkt. —
I stjernenatten fattar jag med ifver

I förbifarten uti hvarje stjerna,
Och slår kring middagssolen mina armar,
Med bön på bön, att de må stilla stå.
Men alla mina böner äro spillda.
Det hopp, som lysande gick opp i öster,
Går snart i vester blodigt ned igen. —
Ack! är då allt ett mobile perpetuum?
Finns då ej någon punkt, som är orörlig?

O. F.

Ode till Månan.

Du brandvakt uppå himlens hvalf,
Som jemt vårt öga möter,
Än är du hel, än är du half,
Din syssla slätt du sköter.
Om sjelfva slottet är i brand
Eldsvådan du dock ej ger an:
Dess sken du blott förtager.

Malicen sjelf din sedlighet
Ej nånsin criticerar,
Fast ensam du, som hvar man vet,
Hvar afton promenerar,
Och om du, för dietens skull,
En gång i månaden är full,
Hvad gör väl det till saken?

Du borde blifva riksdagsman
Och Sveriges mynt reglera,
Ty ingen annan bättre kan
Om dylikt arrangera.
Du gör, ifrån din himlathron,
Den bästa realisation,
Ty allt du gör till silfver.

Af jordens folk i ditt logis
Du sällan hemsökt blifver,
Men stundom skaldens fantasi
Upp till din boning klifver.
Du dock bland himlens hela här
Mest jordisk till ditt sinne är:
Du är drabant åt Tellus.

X.

I En Ung Flickas Minnesbok.

En dubbel glädje gifs: du vet det väl.
Den ena, himmelsk till sin börd, är dotter
Af friden i vår själ;
Den andra, skiftande som jordens lotter,
Är barn af nöjet, af förströelsen,
Och går och kommer, såsom den.
Du glada! på den väg du döms att vandra,
Bjud blott den förra med dig gå!
Och har du den, hvad sen dig hända må,
Du aldrig sakna skall den andra.

Efm.

Efter en Rysk Visa.

(*Pd samma meter och melodi.*)

Alltid hoppande, sprang jag munter fram
och åter,
Eller satt jag lugn och sydde vid min dörr;
Ack! nu går jag, och blott suckar och blott
gråter.
Jag som visste ej af sorg det minsta förr.

Är då kärleken, den så sköna, den så
ljufva,
Intet annat än en saknad, än ett qval?
O! hur lycklig är en svala, är en dufva:
De få älska sen de sjelfva gjort sitt val.

Onda menniskor på mig akta och mig klandra.
I min kärlek, hvad ha de att blanda sig?
Hjertat älskar och begär ej lof af andra;
Hjertat älskar och begär ej lof af mig.

Skonen, skonen mig, arma flicka, för er tunga!
Ack! mitt hjerta är nog sjukt och såradt ren.
Alla älskat, då de sjelfva voro unga,
Dock har ingen med mig ömkan, icke en.

Hvar fördölja mig, hvar en fristad skall jag finna
Undan verlden, undan den jag brinner för?
Ack! han ser ej mina bittra tårar rinna,
Ack! han vet ej, hur jag lider, tärer, dör.

Rosenblommor, J sköna, som jag var så mån om:
Nu med tårar, tårar blott jag vattnar er.
Utan sol J bleknen, som jag utan honom.
Ja, tillsammans vissne vi och falle ner.

S. L. N.

Amor med Turturnäbben.

En nattdagg vattnar parkens balsampilar.
I sin paulun, på Tyrisk purpur sträckt,
De svällande behagen flickan hvilar,
Förrådda af en Ceisk töckendräkt.

Och nu af näktergalens melodier
Derutanför, i silfvermånans ljus,
Hon spelas in i blundens svärmerier,
I sömnens vällustfulla nektarrus.

Se då en blåögd pilt med blonda lockar
Längs flickans boning smyger sig så tätt;
En gyldne pil han ur sitt koger plockar,
Och udden mot sin kind försöker lätt.

"Ha, Chloe! all min list du gäckat länge,
Och fruktlöst Phaon dig alltjemnt besvär;
Men fritt ditt fönster och din dörr du
stänge:
Din timme slår, så sannt jag Amor är!"

Och upp på en kolonnfot ses han stiga
I Pariska portaln. Och raskt ett hopp!
Med trägna armar nu och ben så viga,
På pelarn klänger han behändigt opp.

Ren i dess präktiga akanth han sitter,
Helt varsamt ut han sträcker armen då
Åt lyckta fönstret, — han af skalkhet
spritter, —
Och hackar lått med pilens näbb derpå.

Det tiger innanför; på slutna luckan
Han knackar om, och listig i försåt
Dertill han härmar nu en turturs suckan
I kuttrande, beveklig klagolåt.

Då vaknar flickan upp ur lätta blunden:
"Hvem hackar så? — Det kuttras! — Tyst!
— Låt se!
En flyktig turturdufva, utur lunden
Utaf Dianas koppel skrämd, kanske!

Kom in, kom in! — hör hur den stackarn bäfvar! —
Har skytten efter dig sin båge spännt?"
Från mjuka bädden så den sköna sväfvar,
Och skjuter fönsterluckan upp på glänt.

"Ih! — Hvad var det? I barmen känns det sticka! —
En sällsam ilning genom hjertat gick! —
En gyldne pil? — O ve mig, arma flicka!
O grymma natt! O falska ögonblick!"

Men Amor ren i sina händer klappat,
Och nickar ännu leende dit opp:
"Jaja, du! Se på mig! Ditt spel är tappadt!
Sof sött nu, dröm om mig, min rosenknopp!"

Den hårda sköna sina ögon sluter.
Slafvinnan tidigt öfver tröskeln går:
"Hur ljuft min herrskarinna sömnen njuter!"
Då rodnar Chloe. — Skålm, den det förstår!

Sjr.

Den fattiga Modren.

(*Öfversättning.*)

När höstliga stormen slår vågen mot land,
Det sitter en moder på hafvets strand,
Och halfnakna barnet, hon bär på sin arm,
Det gråter så bittert vid modrens barm.

"Min mor, o jag fryser, jag hungrar så svårt:
Ack! blif icke ond, men det kännes så hårdt."
" "Mitt barn! se'n jag öfvergafs af din far,
Som du, jag ock frusit och hungrat har." "

Och stormen och vågen de växa allt mer,
Och barnet qvider, men modren ler.
" "Fritt rasa, du storm, med din vilda harm,
Det rasar en värre storm i min barm.

Min far öfver mig har förbannelse talt,
Då trogen jag följde den Vän, som jag valt.
Förföraren flydde: min fader är död.
O, gråt ej, mitt barn! Gud ser till vår nöd."""

"Ack, moder! det kyler kring hjertat allt mer;
Nu stiger en engel från himmelen ner.
Han kysser mig vänligt: snart kysser han dig —"
""Dö, älskade Barn! och bed Gud för mig!""

Nu vildt öfver stranden en störtvåg slår:
Af moder och barn mer ej finns något spår.
O, rädde Gud själen, då kroppen dör!
Så bedje hvaren, som min saga hör.

Gfm.

Flyttfoglarne.

När höststormen sjunger sin klagande sång
I ödslig, darrande lund,
Och förödelsen tågar med säker gång
Öfver jorden och härjar dess rund,

Och rosorna blekna, förtvina och dö
Och luta mot jorden sig ned,
Och träden de bleka bladen strö
Omkring på den gulnade hed,

Och solen ej mera, som fordom, så gladt
Ses blicka från himmelen ner,
Men dimmor uppstiga, och jorden hvar natt
Man klädd uti liksvepning ser:

Så mäktigt vi gripas af hemlängtan då,
Till uppbrott sig samlar vår tropp,
Och fjerran, långt bort i det aflägsna blå,
Vi draga med längtan och hopp.

Men om under färden sig ter för vår syn
En sommarklädd, blomstrande kust,
Då sänka vi åter oss ned utur skyn
Och dröja då qvar der med lust.

J lyckliga skaror, så kunnen J fly
Beständigt förhärjelsens svärd,
O, ägde jag vingar, så högt ofvan sky
Jag då skulle ställa min färd,

Hän till mitt hemland, hvars eviga vår
I aningen ren mot mig ler,
Och der förklarad mång själsfrände står
Och blickar så vänligt hit ner.

Ren bränna lifvets fjettrar så hett —
O, fader, när kallar du mig?
Alltnog utaf verldens tomhet jag sett,
Ack, hem längtar barnet till dig.

— OJ —

Vinterblommor.

Bara snö på marken,
Intet löf i parken,
Hvad skall jag dig gifva då?
I mitt hjerta blommar
Kärleksvarm en sommar,
Och dess rosor skall du få.

Må det ute snöga,
Låt mig i ditt öga
Läsa att jag älskad är.
Samma eld, som brinner
Inom mig, dig hinner:
Trohet helgar lågan der.

Munfert tiden rymmer:
Lätt blir hvart bekymmer,
Blott jag dig omkring mig ser.
Säg mig sällhetsnamnen,
Då i modersfamnen,
Synlig, hoppets engel ler?

Endast sälla dagar,
Minnet sakta klagar,
Gafs ej åt vårt lefnadslopp:
Gud vill dock beskydda,
Ack! den minsta hydda,
Byggd åt *kärlek, tro* och *hopp!*

Ctr.

Strålen och Regndroppen.

Ned till jorden föll en droppe,
Nyss deroppe
I regnbågen glänste den;
Men i fallet ned till gruset
Släcktes ljuset,
Som den bröt i himmelen.

"Stanna, sköna stråle, stanna!
Himlens panna
Smyckar sig nog skönt ändå.
Der ibland de många tusen
Himlaljusen
Saknas du ej — fly ej så!

Strålen, ljuset, få ej hvila,
Måste ila
Rastlöst emot rymdens slut:
Detta öde blef dem gifvet; —
Anden, lifvet,
Dö, så snart de hvila ut.

Nu till sin dig skuggan viger —
Dock du stiger
Himlavägen en gång än —
Lid och hoppas, arma droppe,
Tills deroppe
Jag förskönar dig igen."

— hr.

Med ett Ur.

I väntan på den stund, som skickar
En längtad glädjepost, en vän,
Hur ofta man på uret blickar,
Att fråga det: slår hon ej än?

Dock finns ej fröjd förutan skiften,
En sådan himlen endast har:
För afsked är ock sifferskriften,
För smärtan har den äfven svar.

O! må den klocka, jag dig skänker,
För glädjens timmar ej gå ut;
Men om en sorg sig till dig sänker
Får den knappt äga sin minut.

Ej blott att dina pligter yrka,
Må hennes knäpp ditt öra nå:
Den kärlek, som vi alla dyrka,
Fått anspråk på din tid också.

Ctr.

Vid Läsningen af
Franzéns Selma och Fanny.

Af det sköna, af det sanna
Bär hvart blad en himmelsk bild,
Som, sylfidiskt lätt och mild,
Flyr att i ditt hjerta stanna.

Ctr.

Mötet i Bokskogen.

Flicka, i den gröna skogen
Lemna dina hvita getter.
Kom och följ mig genom dalen,
Visa mig en väg ur skogen!

Aldrig jag min moders getter,
Hennes enda rikdom, lemnar.
Men om du ej brådskar, herre,
Med min hjord jag dig vill följa.

Skuggan under träden tätnar:
Aftonsolens afskedsstrålar
Kyssa skogens runda toppar.
Följ mig derför, vackra flicka!

Hitåt leder vägen, herre!
Ser du vid den lilla bäcken,
Mellan fyra jettebokar,
Slingrar stigen sig derborta?

Ljuf är skogens aftonskymning,
Der förtroligt bäcken sorlar!
Låt oss hvila här i skuggan.
Sätt dig vid min sida, flicka!

Lång är aftonen i skogen.
Och om du vill slumra, herre,
Här jag vallar mina getter,
Medan jag din ro bevakar.

Sätt dig vid min sida, flicka!
Dela här min aftonmåltid.
Smaka detta bröd, af socker
Och af Indiens bönor bakadt.

Mörk, liksom mitt eget barkbröd,
Är din granna kaka, herre!
Bättre bröd, snöhvita kakor,
Har två gånger förr jag smakat.

Vackra flicka, ur min flaska
Drick de purpurklara droppar,
Tryckta ur Vesuvens drufvor.
Säg, har vin du förr fått smaka?

Bättre vin, ett ljust och ljufligt
Har två gånger förr jag smakat.
Herre, i vår gamla kyrka,
Fick jag bröd och vin af presten.

Flicka, ryck från prest och kyrka
Dina tankar denna afton.
Ät mitt söta bröd, du vackra,
Njut af mina drufvors nektar!

Herre! rikedomens gåfvor
Nödens barn ej rätt värderar.
Vinet brann uppå min tunga,
Strömmade som eld kring hjertat.

Det är vinets dygd, o flicka,
Att det värmer menskans hjerta,
Att dess anda, son af elden,
Med vår känsla sig förmäler.

Är det derför, som ditt ögat
Glänser, då på mig du blickar?
Säg mig, obekante fremling,
Tror du på den gode Christus?

Sällsamt frågar du, o flicka!
Vet du ej, att sjelfva mörkrets
Molnbetäckta, kedjetyngda,
Hemska andar tro men bäfva.

Säkert ingen mörkrets ande
Bor uti ditt klara öga.
Säg mig, underbara fremling,
Tror du på den Helge Ande?

Jag vill öppna blåa rocken:
Under vestens röda silke
Ser du på det hvita linnet
Tecknet, gjordt af ädelstenar?

Hur den lilla silfverdufvan
Glittrar på ditt bröst, o herre!
Är du en af himlens englar,
Som en vandring gör på jorden?

Mörkret vexer hastigt, flicka!
Ser du ren den lilla stjernan
Öfver slottet, bortom skogen?
Vet, jag väntas der i afton!

O, så skynda, ädle herre!
Jag vill drifva mina getter
Till min moders koja åter,
Ty der är jag äfven väntad.

Sänk dig på ditt knä, o flicka!
Jag välsigna vill ditt hjerta!
Himlens Gud i oskuld, enfald,
Frid och kärlek det bevare!

Ofta har jag hungrat, frusit,
Smakat nödens bittra galla.
Snart förgätes hvad man lidit.
Denna qväll dock minns jag evigt.

Dessa fem små gula slantar
Göm uti din bästa gömma!
Om en gång din nöd blir gränslös,
Blifve de din sista tillflygt!

Tack för dina vackra slantar,
För ditt vin, ditt bröd, ditt samtal!
Men till afsked, gode herre!
Låt din hand till slut mig kyssa!

Kyss den dů, o vackra flicka,
Men låt dina varma läppar
Röra blott den helga, gyllne
Ringen kring mitt fjerde finger!

När jag kommer upp till slottet,
Skall jag sjelf den lätta kyssen
Flytta från det blanka gullet
På en engels hulda läppar.

Julie.

BAZILLON

LICENTIATEN YMANS

Berättelse

OM

GAZELLEN.

Novell af G. H. M—n.

I.

"Godnatt, Wilhelm!" hviskade Emili, och vid hennes lätta handtryckning flög en elektrisk gnista genom mina pulsar. Jag utsträckte min arm, för att trycka den älskade till mitt hjerta, men hon var som en blixt försvunnen tillbaka in i societeten i förmaket, och jag måste gå, harmfullt torkande mig om munnen efter afskedskyssen, som sålunda plötsligen intorkat.

Jag har glömt hvad jag, under nedstigandet utför trapporna, mumlade för mig sjelf om fruntimmers egenskaper i allmän-

het och min fästmös isynnerhet. Men det är visst, att den försakelse, jag nu blef tvungen att underkasta mig, föreföll hårdare än jag förtjente, och mitt beslut blef fast, att lemna henne ett temligt uppskof, men derefter strängt och med ansenligt interesse utkräfva min rättmätiga fordran. Det föreföll mig tungt att utbyta den trollkrets af kärlek och behag, som här med en ljuf vårvärma omgaf mitt hela väsen, mot den egna luften i mitt sjukhus och mina tunga befattningar der.

Då jag kom ned på Österlånggatan, kastade jag en blick upp emot den strimma af himlahvalfvet, som syntes emellan de höga taken. Det var skumt. Tunga, nyckfulla skyar voro trasslade om hvarandra, och stora, glesa regndroppar nedföllo smattrande i gatan. Jag svepte kappan tätare till och påskyndade min gång.

Då mötte mig en af mina bekanta, Magister Zirlén. Han var en af mina uni-

versitetsvänner, och hade i hufvudstaden väckt uppmärksamhet såsom lycklig Predikant. Jag umgicks icke ofta med honom, emedan i hans inbundna väsende några drag gömde sig, hvilka jag, derföre att jag icke klart kände dem, misstänkte. Men för öfrigt rådde emellan oss ett slags förtrolighet, som jag likväl endast skulle vilja jemföra med virabordsvänskapen, som bildar en egen afart af vänner, hvilka man till en viss grad räknar på, liksom på den osedda talongen i en gask, så framt tourné icke blifvit sagdt förut.

Då Zirléns blickar mötte mig, stannade han och gjorde en häftig rörelse med handen, hvilken han dock i samma ögonblick hejdade. Det var som om han velat säga något, som han vid ett hastigt besinnande återhöll. Jag beslöt genast att tilltala honom.

"God afton, Bror Zirlén!" sade jag och räckte honom handen. "Hur befinner sig Ers Vördighet i denna tiden?"

Han gjorde en rörelse med käkarne, liksom han nedsväljt en känsla af förlägenhet; hans läppar drogo sig till uttrycket af ett slags vänlighet, och de små svartbruna ögonen kröpo så djupt in i hans hufvud, som de kunde komma. "Nå — se bror Yman!" yttrade han. "Du har gått ut för att hämta frisk luft. Du lär minsann icke slippa många ögonblick ut ifrån sjukhuset? Har du många sjuka inne ännu? Sjukdomen ökar sig med hvar dag. När och huru skall det slutas? Jag hade så när glömt att gratulera dig! Du är sjukhusläkare?"

"Ja, men bara tillförordnad — "

"Ack!" suckade Zirlén och kramade min hand, med detta stereotyp-leende, som är tryckt omkring alla unga mäns mungipor, hvilka önska göra lycka genom gynnare. "Vi äro ju allesammans bara tillförordnade menniskor under denna tiden. Ingen är ju säker om sitt lif."

"Egentligen," svarade jag, "är lifvet en sak, som man just aldrig kan göra sig rätt säker på. Man vet ju icke, hurn länge man har det, och till på köpet har man det icke i sina egna händer."

"Du menar, att man har det i Läkarnes!" utbrast Zirlén. "Det är ganska sannt. Hur skulle det gå med oss, om vi icke hade Herrar Läkare att hoppas på!"

"Herren är mäktig i de svaga, är ju en sats, som just du bör predika."

Zirléns uppsyn antog ett eget uttryck af spetsfundighet, och hans ögon glittrade. "Du går väl just nu bort till sjukhuset? Jag skall följa dig ett stycke!" sade han.

Vi gingo öfver borggården. Det såg folktomt ut i den eljest så lifliga staden. Regnet begynte att blifva allt ymnigare, och sjelfva luften gjorde, att man blef beklämd och ängslig. Ifrån Lejonbacken kastade jag ögonen utåt Norrbro. Jag blef så be-

stört öfver den tomhet, som äfven rådde der, att jag stannade.

Knappt finnes någon timma på dygnet, då jag icke vandrat öfver den sköna bron, hufvudstadens lifligast besökta ställe, och jag hade ännu aldrig sett den så tom. På Mynttorget möttes ett par herrar och tryckte hvarandras hand. Den ena hade sorgflor på hatten. Uppför Lejonbacken kom en svartklädd jungfru. När hon vände sin paraply mot regnet, såg jag ett blekt och tårögdt ansigte. Öfver Gustaf Adolfs torg längst borta rörde sig en grupp menniskor — det var en sjukbår, som var i rörelse. Och posten utanför Hertig Carls palats vandrade af och an, som en vålnad.

..."Bror Zirlén!" sade jag: "detta är så dystert, att till och med en Läkare måste bemärka det. Jag kommer just nu ifrån min fästmö, som lyckligtvis håller sig munter och frisk, ehuru jag knappt får tid att helsa på den elaka flickan en fjerde-

delt timma hvar tredje dag" — jag var ännu förargad öfver den stygga, för det hon smög sig ifrån afskedskyssen — "och det är derföre så mycket mera ruskigt att återvända till plågornas och jemmerns boning."

"Hm! hm!" begynte Magistern att hosta: "Nå, jag får gratulera! Du är förlofvad? Det var rätt roligt att höra. Får jag veta, hvem den lyckliga är? Ack, det är mig hjertligen kärt!"

"Tack för ditt vänskapliga deltagande! Men mitt äfventyr med min fästmö är mera bekant, än det förtjente att vara. Hon heter Steiner."

"Så, jag måtte säga. Den vackra Mamsell Emili Steiner? Du, är dubbelt att gratulera! Det gläder mig hjertligen! Så mycket mer, som jag nu utan fruktan kan komma fram med en anhållan."

"Nu? Nå, låt höra? Och hvarföre icke utan fruktan förrän nu?"

"Ha, ha!" skrattade han. "Jag skall just vara uppriktig. Jag känner dina förra tänkesätt i afseende på fruntimmer, och jag hade ingen lust att sätta bocken till trädgårdsmästare."

"Säg ut, hvad menar du med det?"

"Jo, ser du, jag skulle önska, att du ville åtaga dig ett par unga, vackra fruntimmers helsovård. Själavården förbehåller jag mig sjelf, förstår du."

Jag såg honom skarpt i ansigtet. "Nå, än vidare?"

"Vidare?" han såg sig omkring: "det är alltsammans. Du inser, att isynnerhet ett par unga fruntimmer, för att vara trygga under denna tiden, behöfva emellanåt lugnas af en Läkares ord. Jag ville presentera dig hos dem."

"Rätt gerna, min Bror! Men kom ihåg, att jag är bunden af min tjenst."

"Jag vet det; men jag tror, att du, om det skulle gälla, lättare kan komma

ifrån på några ögonblick, då du kan anförtro dina sjuka åt Underläkarne, än andra, som måste sköta en vidlyftig enskild praktik."

"Nå, låt höra, hvad det är för unga damer, som så mycket ligga dig om hjertat?"

"Ligga mig om hjertat? Ja, ja!" han skrattade, ehuru det föreföll mig något tvunget. "Har du tid nu, så följ mig. Jag har knappt tillfälle någon annan afton, och nödvändigt vill jag presentera dig."

"Jag måste just bege mig till min rond. Nu har jag omöjligt tid. Eller — det faller mig in — följ med mig till sjukhuset. Jag bjuder dig ett glas af Kronprinsens portvin, medan jag gör ronden och skrifver rapporten. Det är gjordt på en timme, och derefter kan jag följa dig på en liten stund."

Jag såg på Zirléns uppsyn, att detta förslag icke behagade honom. Han rodnade,

i det han sade: "Jag är för min enskilda del visst icke rädd, men jag fruktar att fruntimren kunde blifva skrämda, om de finge veta, att jag varit på sjukhuset. Det ginge ju an, att jag väntar dig till exempel i vattenbontiquen vid Riddarhustorget. Kom dit och drick ett glas sodavatten; det skall ju vara så helsosamt under choleratiden? Så följas vi åt derifrån."

"Skulle du kunna ha tålamod att sitta der en hel timma och vänta?"

"Åh jo! jag är van att gifva mig till freds."

"Nå, godt då! Men du skulle väl säga mig, hvilka de unga damerna äro, som jag får den så oförmodade äran att bli presenterad för."

"Hm — hm!" hostade han — "det skall jag säga, när du kommer tillbaka från sjukhuset. Din nyfikenhet hoppas jag skall också skynda på dig, när jag försäkrar, att du får göra bekantskap med verkligen älskvärda varelser. Välkommen, Bror!"

"Du måste naturligtvis säga, hvart du tänker föra mig, eljest kommer jag på intet vilkor."

"Nå, hvart — kan du väl få veta: det blir på Vesterlånggatan. Men du får förlåta, att jag icke nämner mina damen, förrän jag så till sägande har dig i handom: det vill säga, att vi äro i trapporna till deras våning."

"Du är särdeles inbunden, Bror Zirlén. Det ser ut som en hemlighet vore i fråga. Eljest vet jag icke, hvartill alla dina omsvep tjena."

"Hm hm! Det kan väl hända, att det blir någon hemlighet i fråga," log Magistern, och tryckte min hand med en högst ljuf uppsyn. "Jag skall tåligt vänta dig. Men kom och förkorta min väntansstund så mycket du kan."

Jag beslöt att qväfva min nyfikenhet, och skyndade ifrån honom.

Då jag kom fram till sjukhuset, inbars der i detsamma en af de rödmålade öfvertäckta bårarna, hvilka denna tid voro ute på flitiga vandringar på hufvudstadens gator. Jag skyndade fram, för att emottaga afpolletteringssedeln, medan patienten uppfördes till sjukrummen. Den innehöll endast:

*" — Okänd — liggande på gatan — Afpolletteras till Sjukhuset på ***** St. N*** Församlings Sundhets-Bureau, den 10 Sept. 1834.*

***** ***** "

Sedan jag infört detta i journalerna, gick jag upp. Underläkaren U—s mötte mig med den underrättelsen, att den nykomne patienten yrade och tycktes befinna sig i paralytiska stadiet. Hans kläder och plånbok hade Commissarien emottagit, och hans säng hade fått N:o 76.

Då jag ifrån qvinnornas sjuksalar inträdde i karlrummet, åtföljd af båda Underlä-

kärne, hörde jag längst bort ifrån den sista sången den yrande stamma: "Wilhelm — god natt, Wilhelm!"

En rysning ilade igenom mitt innersta. Dessa ord, nyss uttalade till mig med den ljufvaste ton ur ett ungt, kärleksfullt bröst, framhvästes nu till en drömd person, med den egna hesa dödsstämman, som uttryckte sanslösa, förfärliga plågor. Jag skiftade färg — U—s sade mig det sedan — men jag bemannade mig hastigt, och fortsatte ordentligt min rond.

När jag kom till N:o 76, betraktade jag den olycklige med en uppmärksamhet, som var stegrad af nyfikenheten. Hans ansigte var förställdt och bar det förfärliga syskontycket, hvarmed choleran stämplade alla sina rof. Allt hvad jag trodde mig kunna sluta till, var mannens ålder: omkring femtio år eller något mindre. Jag förordnade ett försök med isfrottering,

och föreskref derefter de vanliga medden.

Då jag slutat ronden och gick, ropade den olycklige ännu en gång sitt rosslande: "God natt, Wilhelm!"

II.

Med ett mera beklämdt sinne, än jag, såsom Läkare, just hade lust att vidkännas, begaf jag mig till vännen Zirlén. Han satt vid sin lilla sodavattenskarafin och såg betänksam ut. Då jag inträdde, gaf han mig en blick, hvari jag trodde mig läsa ett visst uttryck af tvekan och misstroende. Jag kände mig allt mera nyfiken, men beslöt att försigtigt dölja min känsla, under det jag på tjenligt sätt uppjagade hans.

Jag helsade honom med ett vänligt handslag och satte mig bredvid honom. "Sjukdomen griper omkring sig," sade jag.

"Det är märkligt hvad frontimren isynnerhet äro benägna att taga den åt sig."

"Ja, de äro så rädda!" suckade han. "Men i det hela, hvem kan just hafva sitt rätta och frimodiga lynne, när vännernas krets allt mera glesnar omkring en? Man ser en bekant frisk och rask om aftonen — om morgonen får man höra att han är borta."

"Det är naturligt nu i början, då sjukdomens intensitet är störst. Du kände ju vännen Agathon?"

Zirlén häpnade: "Han trodde sig ju säker, för det han drack mineralvatten?"

"Vi ha förlorat honom i natt."

"Hör, Bror!" inföll Magistern: "Låt oss afbryta detta mindre glada ämne. Följer du mig nu på en stund till mina Damer?"

"Ja, om du säger mig, hvilka de äro."

Han såg sig omkring på de öfriga personer, som befanno sig inne i den lilla boutiquen. "Jag skall berätta dig på vägen," sade han: "låt oss dricka ur och gå!"

Vi gingo uppåt Storkyrkbrinken och togo af Vesterlånggatan.

"Jag måste väl berätta hela min historia för dig," begynte Zirlén. "För en Läkare får man lof att hafva oinskränkt förtroende. Men jag ville likväl be dig med den grannlagenhet och tystnad, som jag vet vara en af dina vigtigaste egenskaper både såsom Läkare och dessutom en min ungdomsvän — "

"Min Bror!" afbröt jag honom: "du behöfver inga företal. Är ditt förtroende icke oinskränkt och utan förbehåll, så vänd dig hellre till någon annan. Jag är nogräknad i sådana fall."

"Förlåt mig!" sade Zirlén. "Det kan aldrig vara min mening att såra dig med det ringaste tvifvel om din tystlåtenhet. Men berättelsen om mina förhållanden — ty du finner att jag är invecklad i saken — blir något vidlyftig, och jag vill der-

före, med en tillbörlig ingress, utbeåja mig ditt öfverseende tålamod."

"Godt, till saken då!" inföll jag, för att afbryta dessa omsvep, som förekommo mig såsom en fortsatt öfverläggning om huru mycket han ville anförtro mig. Jag beslöt inom mig, att då och då med en fråga korsa den försigtige Magisterns krokvägar och sjelf göra upp för mig hvad jag skulle tro.

"Du blir förmodligen ganska förundrad," återtog Zirlén, "då jag säger dig, att jag är nära anförvandt med vår berömda Skådespelerska, Mamsell Seraphia. Det är till henne, som vi nu gå. Hon har blifvit mycket rädd för choleran, och jag måste på allt sätt söka lugna henne. Det är derföre jag tagit mig friheten att besvära dig med — — "

"Men hvilka äro då de öfriga Damerna? Theaterpersonalen har ju för öfrigt sin egen Läkare?"

"Min bästa Bror!" inföll han ifrigt: "En Kongl. Lifmedicus kan väl icke heller kallas, förrän en verklig sjukdom är å färde. Du, tänkte jag, kunde för gammal vänskap skull — — "

"Vidare! Det är ju icke fråga om den sköna Mamsell Seraphia ensam?"

"Ja, ser du, hos henne bor en annan flicka — och det är egentligen om henne som jag ville tala. Saken är den, att hon blef för tre år sedan af sin far, som var Handlande i Haparanda — hon heter Edla — och har en bror, som är en stor vindbeutel och har rest till sjöss — "

"Nå, för tre år sedan?"

"Ja, hennes far, som just icke är en man att mycket lita på, förde henne och hennes bror hit för tre år sedan. De voro moderlösa, och fadren satte dem i hvar sin pension, samt reste sina färde. Han hördes icke vidare af. En gammal Fru, som var Edlas Lärarinna, skref till Hapa-

runda, och erhöll derifrån, efter lång väntan, den underrättelsen, att han var bortrest. Flickan var tretton år gammal, och måste bort ifrån pensionen, emedan ingen betalade för henne. Hon gick att söka sin bror, som var ett par år äldre, men den göken förstod sig bättre på verlden. Han hade begifvit sig till sjöss, efter åtskilliga skälmstycken. Den stackars flickan var utan försvar, utan medel att ens kunna komma tillbaka till sin hemort, der hon icke heller hade någon anförvandt att hoppas uppå. Hon måste till och med frukta för correctionshuset, dit man finner det så beqvämt att förpassa alla stackare, som befinna sig i samma belägenhet som hon."

"Stackars barn! Men hvad hette hennes far? Hvart har han tagit vägen?"

"Han hade rymt för skuld. Du är icke Norrlänning och har väl derföre icke hört talas om den berytktade äfventyraren Lapp-

manson? Han var en utmärkt vacker kavl, mycket omtyckt af frontimmer, for omkring på alla marknader, och skulle genom sin drift och skicklighet snart bragt sig upp till stor rikedom, om icke en olycksalig spelsjuka ruinerat honom. Han gifte sig med en hygglig Engelsk flicka, som var Gouvernante i Gefle, men han öfvergaf henne efter få år — och hon sörjde sig i grafven öfver hans obeständighet."

"Det der är rätt bedröfliga saker. Men nu till din Mamsell Lappmanson igen. Hvad har hon för förbindelse med den sköna Seraphia?"

"Jo, ser du, den stackars flickan, som befann sig utan ringaste utsigt i den högsta nöd, måste blanda sig i hopen af de otåliga tjenstsökande i Dagbladet och på commissions-contoren. En Fru, hos hvilken det var fråga om att hon skulle antaga tjenst, frågade henne, hvarföre hon icke gått in vid theatern. Edla hade en en-

da gång varit på spectaklet. Vid Frans fråga flögo bilderna af all den glans och ståt, som hon sett, framför hennes inbillning. Der, föreställde hon sig, skulle vara ett paradis af nöjen och glädje ibland alla de vackra och granna menniskorna, som rörde sig så behagligt och talade så skönt. Hon kunde icke återhålla en suck, vid tanken uppå, hura lyckliga de måste befinna sig — "

Jag kunde icke motstå en viss benägenhet till smålcende öfver Magisterns målning af theatersällheten. Han märkte det, men fortfor, utan att låtsa derom: "Med ett ord, den unga flickan frågade Fru n, huru det kunde vara möjligt att blifva antagen der. Hon fick då höra, att det icke fordrades mera, för att förtjena Stockholms Ungherrar, än ett hyggligt ansigte och ett smärt lif. Edla rodnade: hon hade visst icke tillbragt mycken tid framför spegeln, men ändock tillräcklig, för att veta, att

hon ägde dessa begge erforderliga egenskaper. Med en känsla af uppvaknande förhoppningars glädje, frågade hon, hvart hon skulle vända sig för att bli antagen. Då rådde henne den beskedliga Fru att just gå till Mamsell Seraphia, som bäst kände, huru det borde gå till. Edla gick till min vackra skägtinges våning. Hon har berättat mig, med hvilken hjertklappning hon steg uppför trappan. Med darrande fingrar klappade hon på dubbeldörrarne, och neg förlägen för Kammarjungfrun, som öppnade."

"Nå, du tvekar att fortsätta din målning? Det tycks nästan, som om du sjelf varit med!"

"Ja, ja!" vidtog han: "det var så verkligen. Jag befann mig just hos Seraphia, då Kammarjungfrun anmälde den unga flickan, som inträdde i sin enkla och utmärkt renliga drägt, men med en något urvent kappa och en något för gammal, ehuru

väl putsad hatt. Med sin vanliga godhjertenhet hörde Seraphia det arma barnets ärende, och svarade, i det hon kastade en leende blick till mig: "Hvad skall jag göra? Det är icke så lätt att komma in vid en konglig theater, min unga Mamsell. Dertill fordras fallenhet och talang — till och med recommendationer. Dessutom, har ni edra anhörigas samtycke? Det är just icke gerna, som en familj uppoffrar en af de sina åt theatern. Tro mig, mitt vackra barn, det är hvarken huslig lycka eller oskyldig ro, som trifvas bakom kulisserna." — Den fattiga Edlas ögon tårades — hm! — Du får nu sjelf se hennes ögon, Bror Yman! Döm då sjelf om icke en tår vi ett sådant öga är oemotståndelig. Då flickan, med oskuldens uppriktighet och ömt bedjande, berättade sin olycka, beskref huru hon var så godt som utan anhöriga, öfvergifven af hela verlden, intog hon genast Seraphias lättrörda hjer-

ta. "Kom fram, min unga vän!" sade den goda. "Vi måste lära känna hennes talanger. — I alla fall, var icke så ängslig. — Kom till mig! Vi skola väl hitta på någon utväg! Kom, tag af hatten och kappan! Blif hos mig i afton, så få vi tala vid!" Hon drog den blyga varelsen in i förmaket och med en behagfull liflighet, liksom hon skulle varit sysselsatt med Cherubins toilett i Figaros bröllop, aftog hon hatten från flickans vackra hufvud, satte hennes lockar och den lilla bourren i ordning, under det hon med ett henne eget, älskvärdt coquetteri smeglade på mig. Jag måste bekänna att jag stod något handfallen och såg på det interessanta uppträdet — — "

"Fortsätt din berättelse, medan du är i gång!" uppmuntrade jag honom.

"Jag måste emellertid snart gå derifrån, och tog min hatt. Men Seraphia fordrade, att jag snart skulle komma tillbaka och dricka thé hos henne. Jag lofvade

det. Då jag kom dit, befunnos der ett par af Seraphias vänner. De voro jemte henne sysselsatta att kläda den unga nykomlingen, berättade Kammarjungfrun. Jag satte mig i förmaket och tog en bok för att bläddra uti. Det var den Svenska öfversättningen af Werners herrliga verk: Dalens Söner. Jag satte mig vid ett fönster och bläddrade i det underbara mästerverket, hvars bilder flögo förbi min fantasi, omsväfvade af den mystiska och betydelsefulla dimma, hvari alla Werners skapelser röra sig. Jag läste uppträdet i Roberts fängelse, då han för den tröge Gottfrid uttrycker sitt förakt för lifvet och döden, och ger ord åt en manlig förtviflan, hvilken är för stolt att utbryta i vanmäktigt raseri. Den etheriska Astralis, den underbara Eremitskan, utsänd af Dalen, insväfvar och väcker honom ur sina vilda tankar. Jag tänkte just på denna scen, då dörren öppnades och den unga, fjorton-

åriga Edla, blyg och rodnande, i en fantastisk, dyrbar drägt, framträdde ur kabinettet och gjorde en högtidlig bugning för mig. Jag kände en egen förvirring, som jag icke kunde göra mig reda för, men som härrörde af min uppjagade inbillning. För att säga sanningen, måste jag också tillstå, att en mera luftig och paradisisk gestalt, än det sköna barnets, aldrig framsväfvat för min fantasi. Hon hade en törnros i handen, och räckte densamma åt mig, med ett uttryck af på en gång fruktan och skälmaktighet, som var alldeles förtrollande."

"Hon måste verkligen hafva förtrollat dig, då din hänryckning ännu tycks fortfara."

Magistern såg på mig med en besynnerlig blick. "Jag har varit utförlig," fortfor han, "men det behöfs, för att gifva dig ett begrepp om förhållanderna, som du nödvändigt måste hafva, om du skall

kunna rätt bedömma de båda Damerna."

"Förlåt att jag afbröt dig, och fortfar! Jag kan lätt föreställa mig en fjortonårig skönhet, klädd i en theaterkostume, så smakfull, som Mamsell Seraphia kan anordna den."

"Nå, jag visste icke hvad jag skulle göra, utan tog emot rosen, och tackade den vackra ungen. Jag kunde icke återfinna min vanliga, skämtande ton hos Seraphia, ty det låg något sorgligt, tyckte jag, i åsynen af det arma nödens barn, nu prydt med allt det lysande glitter, som döljer så många passioner, så många underliga förhållanden. En fattig moderlös varelse, hvars själ var full af bekymmer och oskuld, ljög sig likväl en uppsyn af nöje och behag, ett sken af rikedom och glans. Och hon uppträdde, såsom en syn från en högre verld, ehuru hon var en af denna jordens beklagansvärdaste. Den himmel, från

hvilken hon tycktes vara nedstigen, var kanhända för evigt förlorad för henne, ifrån den stund hon ikläddes den förföriska fåfänglighetens prål. Jag betraktade henne under sådana allvarsamma tankar, utan att kunna yttra ett ord. Hon slog hastigt upp på mig sina stora, sköna ögon med ett uttryck af förvåning och steg tillbaka, liksom hon blifvit förskräckt. Var det min allvarsamma uppsyn, som skrämde henne? Men jag vet att min blick måste uttryckt välvilja och deltagande. "Dröj, lilla — vackra! — " började jag stamma, och steg upp, för att fatta hennes hand. Då blef jag i kabinettsdörrn varse Seraphias och hennes båda vänners ansigten, som röjde att de hade mycket roligt åt min bestörtning och förvirring. Så snart Seraphia mött min blick, hoppade hon fram och sade: "Nå, hvad säger vår vördige Magister? Kan en sådan engel passera?" Jag försökte att återhemta

mig, men då jag märkte att det icke var mycket sammanhang med hvad jag sade, berättade jag utan omsvep, huru jag läst i Werner, till dess Astralis sjelf visade sig. Seraphia fann mycket behag i denna romantiska situation, som hon behagade yttra sig."

"Min bästa Bror Zirlés!" inföll jag: "efter allt detta kan jag lätt begripa att du är kär i den unga Edla, och det lär väl vara skälet, hvarföre jag förgäfves bråkat min hjerna att utfundera, hvilken den theaterns Edla kunde vara. Du lär väl icke låtit henne uppträda på scenen?"

"Ack, min Bror!" suckade han: "Du skall veta, jag befinner mig i en kinkig ställning. Hör på vidare. Men jag måste berätta mera om den märkvärdiga aftonen hos Seraphia. Du vet att jag icke gerna afbryter en berättelse, innan jag slutat den. Småningom blef jag alltmera upplifvad och munter, isynnerhet då Seraphia försäkrade, att hon ville taga den arma flic-

kan till sig. Hon skickade också sin jungfru till pensionen, för att derifrån låta hemta Edlas saker."

"Jag har alltid varit öfvertygad, att Seraphia hade det bästa hjerta i verlden. Men huru nära slägt är du med henne?"

"Hennes bror är gift med min äldsta syster. Men låt mig nu skynda med berättelsen, om vi skola hinna, innan vi komma fram. Du skulle sett, huru den himmelska ungen sväfvade fram och tillbaka, på en gång så blyg och rädd, och dock glad och nöjd med sig sjelf i sin nya grannlåt. Jag kunde icke få mina ögon ifrån henne. Emellertid blef det nu frågan om emellan Aktriserna, huru hon skulle kunna användas vid theatern. "Kan du sjunga?" frågade Seraphia hastigt. "Jag har lärt litet," svarade Edla. Hon fördes genast till pianot. Hon blef ännu blygare och ängsligare, men de glada fruntimren uppmuntrade henne. Ändtligen hemtade

hon sig, slog några accorder på instrumentet och sjöng en liten enkel visa. Hennes röst var obeskrifligt ljuf, ehuru den icke var utbildad. För mitt enfaldiga sinne låg i dess okonstade, sakta bäfvande toner ett långt innerligare och djupare behag, än i många de skönaste musikaliska mästerstycken, som jag hört sjungas af berömda Sångerskor. Jag vände mig oförmärkt bort, för att för den skarpsynta Seraphia dölja den droppe, som jag kände höll på att bilda sig i mina ögon. Då den lilla visan var slut, erhöll Edla några uppmuntrande loford af de andra Damerna. "Det är en liten röst," yttrade en. — "Herr Berg kunde nog göra något af den," yttrade en annan. "Flickan måste bli Sångerska," utropade Seraphia lifligt. "Jag skall sjelf presentera henne för Kammarherrn." — Det arma barnet gladde sig hjertligt öfver dessa löften och kysste Seraphias hand. Men

mig genomfor en rysning vid tanken derpå, att denna himmelska oskuld skulle införas i den verld af flärd och förförelser, som jag trodde bakom rideaun."

"Nå, men beslöt du icke att hindra hennes uppoffring åt den slippriga skådebanan?"

"Jag vågade icke låta märka mig för Seraphia," svarade han. "Hon har skarpa ögon, och skulle aldrig förlåta mig det."

"Bry dig icke om henne! Du är ju myndig och sjelfständig karl."

"Du känner icke mina förhållanden. — Men nu äro vi just vid Seraphias hus. Jag hinner icke säga för dig allt. Jag har varit vidlyftigare än jag ville och tänkte. Du har emellertid kastat en hastig blick in i mina hemligheter. När vi komma härifrån, skall jag berätta mera för dig. Nu, tills vidare, låt för själ och pina ingenting märka. Du gjorde mig

olycklig', om Seraphia fattade den ringaste misstanka — "

Magisterns uppsyn blef alltmera förlägen, och jag spände mina ögon så uppmärksamt jag förmådde på hans ansigte — men det var skumt — han tryckte vänligt och ifrigt min hand och skyndade uppför trappan.

III.

Då dörrarne öppnades, och jag gick att på nära håll få se den berömda Mamsell Seraphia, var det naturligt, att jag med en viss, spänd väntan emotsåg denna syn. Jag hade genom Magisterns berättelse fallit på besynnerliga gissningar, och jag beslöt att med försigtig uppmärksamhet gifva akt på allt.

Man säger att man af en persons rum kan sluta till dess lynne. Detta är dock endast händelsen med fruntimmer och gamla gubbar. En ung man får sällan tid att gifva sin omgifning det skaplynne, som vore honom eget: han inpassar sig, isyn-

nerhet om han rört sig mycket omkring i verlden, i den boning, som han träffat på, och är nöjd, om han der finner utrymme och beqvämlighet, under det han öfverlemnar åt sin fru eller sin hushållerska eller sin värdinna att pryda rummen och gifva dem det utseende af treflighet och ordning, som han väl önskar och saknar, men som han icke sjelf förstår att tillvägabringa. — Men en flicka, alltifrån den tid hon putsade ett litet skåp till sängkammare åt sina dockor, sysselsätter sig med anordnandet af sin kammare, med samma nit, som om det vore fråga om en bruds utstyrsel. Hon förstår alltid att åt sitt lilla toilettbord och dess noggrannt ordnade prydnader välja den mest passande dagern. Gardinerna öfver toilettspegeln äro sammanknutna i en nätt ros. På väggen midt emot fönstret hänger hon några taflor, antingen sina egna ritningar och syarbeten, så framt de icke redan blifvit tagna i be-

slag af souvenir-giriga tanter, eller silhouetter af pappa och mamma. Sitt sybord vid fönstret pryder hon med en halffärdig krage af utsökt mönster, eller ett lysande tapisseri, medan alla enklare sömnader äro noga undangömda. — När flickan blifvit Fru, är det icke mera sin sängkammare hon älskar att putsa och pryda. Då blir förmaket hennes favoritrum, der hon ger luft åt sina idéer i möblering och smak. Huru lycklig är hon icke, om hennes man har råd att låta henne följa med sin tid och ombilda de rika gardinerna, de fina öfverdragen, när hon finner för godt. — En gammal man vill gerna se allt omkring sig så ordnadt, att det ligger väl till hands för hans vanor. Hans hushållerska måste be honom länge, innan hon får nedtaga hans genomrökta gardiner till tvätten. Hon är säker om bannor, om hon bragt hans papper i oordning, eller om han märker att hon torkat hans bläckhorn. Men sät-

ter hon ordentligt fram hans tofflor tills han kommer hem, och ser till att vattenkarafinen är väl försedd och på sin plats, så kan hon gerna, utan fruktan för hans bannor, späda ut hans kaffe och spara sig mödan att hvar morgon hemta hans skorpor färska hos Bagarn.

Då jag nu skulle inträda i Mamsell Seraphias rum, hoppades jag vid första anblicken af det hela finna något, som bar stämpeln af denna sköna flickas lynne.

Det yttre rummet var enkelt och lätt möbleradt. Det såg ut som i ett välmående borgerligt hus, med en snygg skänk, ett vackert piano, ett par halfrunda bord och ett dussin välformade stolar. Kammarjungfrun gick in att anmäla oss och inbjöd oss emellertid att stiga in i förmaket. Detta rum var litet, men högst smakfullt och rikt. Fönstret var förhängdt med hvita, tunga sidengardiner, hvilkas långa, rock tecknade stora skuggor i hela rum-

mets skymning. Öfver en präktig soffa med höggula sidendynor, hängde ett par taflor omgifna med glittrande förgyllning. Emellan dem var också en prydnad af mindre gardiner omkring en spegel eller ett annat litet fönster, jag kunde ej urskilja hvilketdera. Denna ovanlighet gaf åt hela rummet en egen behaglig karakter. Midt emot soffan stod ett dyrbart mahogonybord, och deröfver hängde en stor spegel med rikt förgyllda ornamenter. På kakelugnen stod en skön marmorvas. Öfver en dörr i andra ändan af rummet svåfvade ett draperi af lätta, genomskinliga gardiner, en motsats mot dem, som hängde framför fönsterfördjupningen, liksom hade de förra velat till de inre rummen inbjuda de ljusstrålar, som de sednare sökte att utestänga.

De båda rummen, som jag sålunda såg, voro anordnade i så olika smak, att jag derefter icke kunde göra mig annat be-

grepp om den hulda innevånarinnans karakter, än att den måste vara sammansatt af motsatser, hvilka visserligen borde göra den allt mera interessant att studera, men också svårare att känna.

Zirlén begaf sig, såsom anförvandt och nära bekant, inåt de inre rummen, medan jag ensam blef qvar i förmaket. Så snart han hade försvunnit, såg jag mig omkring med större frihet för min nyfikenhet. Jag såg ett lätt ljusskimmer sväfva öfver den lilla spegeln emellan taflorna och tog mig den dristigheten att nalkas och betrakta det närmare. Jag fann då att det verkligen var ett litet fönster, hvarigenom man såg in i ett litet elegant kabinett. Snart stod jag der, qvarhållen af den syn, som visade sig innanföre.

En flicka satt och sydde. Hon vände sig ifrån mig, men ett behagligt ljusken upplyste hennes kind och spridde sig lätt utefter formerna af den mjukaste hals och

skuldra. En stark slagskugga från en blond lock vid tinningen smälte tillsammans med skuggan af hela hennes smakfullt städade hårklädsel. Det måste vara Edla, ty sådan tänkte jag mig henne efter Zirléns beskrifning.

Jag fick emellertid allenast kasta några få blickar på den magiska taflan, förrän jag måste draga mig tillbaka. Zirlén inträdde med Mamsell Seraphia, som artigt och med lätt behag helsade mig.

Jag hade mångfaldiga gånger sett denna sköna qvinna i sina favoritroler utveckla en känsla, ett snille och ett medfödt behag, som utgjort min och hela allmänhetens förtjusning. Det föreföll mig eget att nu i hennes enskilda lif se hennes gestalt framställa samma bildsköna former, som icke skulle behöft bistånd af den utsöktaste toilett, för att förtjusa hvarje åskådare. Äfven utom scenen talade hennes mörka ögon ett språk af gnistrande välta-

lighet: de kolsvarta lockarna sväfvade friare och just derför kanske ännu mera målande omkring den ädla pannan. Ett ljuft, hänförande behag kunde hvarken af sorgens eller löjets uttryck förjagas från hennes fina läppar.

Zirlén presenterade mig, och vi började genast conversera om dagens uteslutande ämne, choleran. Hon yttrade, ehuru med mycken grace, att hon var ytterst rädd för sjukdomen. Naturligtvis erbjöd jag mig att genast, så snart bud kom ifrån henne, flyga hit, och försökte derefter småningom inge henne litet mindre ängsliga föreställningar om faran.

Allt hvad hon yttrade, framställde hon med en egen liflighet, hvilken Zirlén såg ut att vara rädd för. Hon tycktes just finna ett nöje uti att på ett lätt och derföre angenämt sätt retas med honom. Till min förundran, och som jag tyckte mig märka äfven hennes, hade Magistern förlorat

sin vanliga pratsamhet och lust att besvara hennes anfall. Hon sade honom slutligen rent ut, att han i afton gjorde sig något tråkigare än eljest, men hon förgyllde sin nästan för upprigtiga förebråelse med ett leende, som uttryckte ett vänligt och förtroligt deltagande.

Han sökte upprifva sig genom åtskilliga försök att föra samtalet på andra ämnen, men han, liksom jag, väntade med spänd ifver på Edlas ankomst. Han nämnde slutligen något om theatern, som under denna tid stod öde, och jag kunde icke undgå att meddela Mamsell Seraphia några anmärkningar öfver hennes sätt att uppfatta en och annan af sina roler. Hon tog väl upp dem och företog sig att besvara dem.

Så snart vi väl inkommit i en liten twist och samtalet blef något lifligare, gick Zirlén in igen i de inre rummen.

Seraphia märkte genast hans bortsmygande. "Han vill väl nödvändigt se Edla

i afton," yttrade hon till mig, "men hon får icke taga emot honom. Jag har glömt säga — men Zirlén har visst redan förut berättat det — att jag har en liten, vacker Sångerska hos mig. Vi bo systerligt tillsammans, churu jag tar mig den friheten att ibland pocka på förstfödslorätten, som till och med gäller ibland fruntimmer, och då är Edla så snäll, att hon låter mig få råda."

"Vännen Zirlén har just nyss berättat för mig, huru den unga Damen kom att engagera sig vid theatern."

"Ja, stackars barn!" yttrade Seraphia, "hon var rätt olycklig då. Nu tycks hon just finna sig väl vid sitt stånd. Säg mig uppriktigt, Herr Doctor, fordrar intet ändå vår konst ganska mycken själastyrka och uppoffringar. Man måste försaka alla det husliga lifvets behag, så snart man beslutat att lefva för konsten. Och för hvem är det svårare att försaka dessa, än

för qvinnan? Jag ser på er mine, att ni också är en af de fritänkande Ungherrarna, som tro att ett fruntimmer i sin toilett finner ersättning för allt annat, som hon måste umbära. Ni, såsom Läkare, borde emellertid känna oss och våra hjertan bättre."

"Förlåt mig, min Nådiga!" inföll jag: "Men ni tillägger mig tänkesätt, som jag måste förneka. Ingen kan djupare än jag vara öfvertygad om qvinnans värde, om hennes förmåga att försaka allt för sin idé, och, tillåt mig att säga det, om en tviflare funnes, behöfde han endast se Mamsell Seraphia, för att blifva öfvertygad om den innerliga känsla, hvarmed ett fruntimmer kan omfatta en konst och lefva för den."

Hon smålog med en skälmaktighet, så lifligt glänsande i de klara ögonen, att jag blef helt och hållet förvirrad öfver min stela artighet. "Jag får hjertligen tacka Doctorn för sin goda mening om

mig," sade hon, "och jag beklagar att Edla icke kan visa sig i dag, för att få någon del med af Doctorns complimenter."

Denna underrättelse om Edla bragte mig helt och hållet ifrån mina tillämnade och förberedda anmärkningar. Jag skulle ju i alla fall haft så föga tid att nu gifva akt på mina nya bekanta — jag kunde icke kalla dem för mina patienter — att jag beslöt förkorta min visit.

För att få anledning att afbryta samtalet, såg jag mig, med ett visst uttryck af oro, omkring.

Seraphia märkte det genast. "Doctorn ser efter Zirlén?" sade hon. "Han har visst gått in till Edla. Han får icke träffa henne i dag! Förlåt mig, Herr Doctor!"

Och som en sväfvande fogel försvann hon igenom dörren.

Jag kastade genast en blick igenom det lilla fönstret. Nu var ljuset borta, men genom den öppna dörren till ett annat

rum föll ett ljusken, hvaruti jag såg en smärt flickgestalt, lutande sig emot dörrposten; men äfven nu kunde jag icke se hennes ansigte. Harmsen på mitt öde, föll det mig in, att om jag gjorde något buller, skulle hon vända sig om. Jag såg mig omkring i det praktfulla förmaket, som nu, sedan det blifvit upplyst, syntes ännu smakfullare. Men jag kunde icke hitta på något, som tjenade till mitt ändamål.

I detsamma hörde jag steg i det yttre rummet. Jag måste genast vända mig ifrån det lilla fönstret, men jag gick fram i rummet och ställde mig så, att jag oförmärkt kunde kasta en blick igenom denna trollspegel på den bild, som visat sig derinne. Liksom hade den förtrollande gestalten endast varit en drömsyn, framkallad af underbara krafter, såg jag hastigt en mörk skugga sänka sig öfver henne och det rum der hon stod, och så snart hon

försvunnit i mörkret, visade sig i glaset mitt eget ansigte, midt ibland de lysande föremålen för min beundran i Seraphias förmak.

Zirlén inträdde i detsamma, och Seraphia följde honom, skämtsamt bannande hans näsvishet. Han såg emellertid mera förlägen ut, än jag sett honom förut, och hans försvar mot den bannande sköna var ganska matt och tillgjordt. Hans vanliga smidighet var alldeles borta.

Då de båda inträdt i förmaket, fästade Seraphia på honom en skarpare blick. Jag såg hennes sköna ansigte skifta färg och hennes ögon tändas af en besynnerlig eld. Det var som om en förtörnad tanke hastigt flugit upp i hennes själ. På en gång var det skämtsamma leendet bortblåst från hennes läppar, och ett uttryck af harm, hvilket skulle bragt en målare i hänryckning, skälfde der i stället. Hon ställde sig hastigt i en stolt attitud framför Ma-

gistern, genomborrade honom med sina eldsblickar och sade: "Hvad hade du derinne att göra, innan jag gett dig lof. Säg mig det! Jag vill veta det straxt!"

"Min bästa Seraphia!" sade Zirlén, med ängsligt bemödande att stilla hennes vrede, i det han fattade hennes hand: "jag ville ju bara fråga efter, huru Edla mådde, efter hon icke vill visa sig. Jag begriper icke, hvarföre du tar en så tragisk ton," tillade han något tvekande. "Det är ju icke mer än min ridderliga skyldighet att se till, huru både du och hon befinna er, isynnerhet under denna tiden. Jag ville begagna tiden medan du språkade med Doktorn."

Seraphia vände sig hastigt emot mig, och slog ned ögonen, liksom förlägen för min närvaro. Hon sansade sig på ögonblicket och qväfde alla de rörelser, som eljest i sitt utbrott skulle för mig blifvit ett högst interessant skådespel. Med en lätt böjning på hufvudet yttrade hon, lik-

som urskuldande: "Herr Doctorn vet förmodligen att man får lof att hålla min gentila svåger i styr, när det är fråga om artigheter. Jag får lof ibland att ge honom en liten lexa. Han är i sjelfva verket icke mycket att lita på."

"Den artige Magistera menar så väl med alla," sade jag, "att det vore synd att banna honom för det."

"Såå?" inföll hon något spetsigt.

Magistern tycktes något repa mod.

"Det är emellertid jag, som pretenderar att ensamt få emottaga hans artigheter, intill dess han är ordentligt förlofvad; ty Doctorn skall veta att jag är högtidligen befullmäktigad att vara hans hjertas förmyndare. Tro mig, han är i själ och hjerta den ostadigaste varelse på jorden, ehuru många anspråk man borde hafva på stadga och trohet hos honom. Han borde tacka mig för det jag håller reda på honom; och vore det icke förslägtskapens skull——"

Det täckaste smålcende i verlden svåfvade öfver hennes mun, medan hon hotande applyfte pekfingret.

Zirléa fattade hennes hand och kysste den. "Du är lika god, när du bannas, som när du — — vill vara beskedlig!" sade han. "Men jag ser på Yman, att han har brådtom till sitt sjukhus igen. Jag har nu presenterat honom. Du får sjelf se till, Seraphia, om du kan förmå honom att komma hit någon gång mera."

Med ett oemotståndligt behag af naturlig öppenhjertighet, steg Seraphia fram och räckte mig handen. "Jag har förtroende till Doctern, såsom min svågers vän, och jag vet att Doctern icke glömmer bort mig. Kom hit, när Doctorn får tid, så skall jag skicka bud efter Magistern, som är så god och genast infinner sig. Det vore roligt om jag kunde bidraga att uppmuntra Herrarne en och annan afton under denna bedröfliga tid, och det är för mig ett verkligt behof

att också få se någon hos mig, till hvars råd jag kan hafva förtroende."

"Godnatt!" sade Zirléa. "Och, hör på, Seraphia! Nästa gång när vi komma, blir ju också Edla synlig?"

En flygtig rodnad flög öfver Seraphias kinder. "Akta dig, du!" sade hon. "Hur det går med dig, det få vi se; men då Doctorn kommer, skall jag ufbe mig att för honom få presentera min vän — jag skulle väl kunna säga min pupill."

Vi togo afsked och lemnade den skåna förtjusarinnans boning.

Knappt voro vi på gatan, förrän Zirléa tryckte min hand och hviskade: "Du får icke gå dit, förrän jag säger dig till, hör du det! Här har händt något, som jag måste ha reda på. God natt, Bror Yman."

"Vänta, jag måste ha reda på — — "

"God natt, Wilhelm!" — Och han var försvunnen.

IV.

Hela uppträdet hos Seraphia, den underbart sköna skugg-gestalten i fönstret, och de för mig oförklarliga förhållanden, som antyddes af prestens förlägenhet och Seraphias blickar på honom, sväfvade såsom en oroande dröm för mitt sinne, såsom en gåta, hvilken min nyfikenhet ansträngde sig att upplösa, ehuru mitt förstånd sade mig, att jag ingen rättighet hade att inblanda mig uti densamma. Men jag kände mig likväl retad af det förbehållsamma sätt, hvarpå Zirlén infört mig och gjort mig ett halft förtroende, och

beslöt inom mig, att så snart jag fick tid, göra hela denna hemlighet klar för mig.

Under den halftimma jag varit borta från sjukhuset, hade ingen ny patient ankommit dit, och icke heller något annat af vigt förefallit. "Sjuttisexan fortfar att yra," svarade U—s, på min fråga efter gubben. Jag gjorde emellertid en vandring igenom sjuksalarna, för att isynnerhet kasta ännu en blick på honom.

I det stora fruntimmersrummet satte, såsom de borde, Sköterskorna, hvar och en emellan de patientens sängar, som voro henne anförtrodda. Det egna serlet af de sjukas suckar och läten, de yrandes prat och Sköterskornas hviskningar afbröts endast för ett ögonblick vid mitt inträde. Jag gick fram till en säng här och der, talte vid en och annan af convalescenterna, frågade efter om de fått hvad de skulle, samt gaf i förbigående akt på de yrande.

I de ögonblick, då medvetande och omdöme icke mer återhålla och beräkna orden, utan böjelser och vanor, som legat djupast gömda i menniskosjälen, framträda, visa sig menniskans lynnen på ett eget sätt, hvilket likväl icke alltid ger rätt att sluta till hennes karakter i friska tillståndet. De yngre qvinnorna på mitt sjukhus yrade merendels om sin klädsel. De skulle gå till kyrkan eller på en dans. En och annan tänkte stå brud. Somliga klagade också öfver sina Fruars strånghet, och yttrade sin oro att snart komma hem. I karlrummet, den största salen, var det bullersammare. De vildaste voro sjöfolket, som merendels trodde sig vara ute till segels. "Nu är det klart!" voro en Styrmans sista ord. — "Låt gå!" suckade en Matros, i det han gaf upp andan. Gardisterna yrade alltjemt om prygel; men Soldater från landtregementerna om sina hustrur och barn. Dalkarlar och arbets-

folk voro mycket tystlåtna. En person var särdeles angelägen att öfvertyga Sköterskor och Läkare, att han icke stulit täcket, som han låg under.

Då jag kom fram till 76, pratade gubben oredigt om stora penningsummor. Han kunde icke förmås att emottaga medicamentet, som Sköterskan ville gifva honom. Jag satte mig bredvid sängen: "tror du att det är förgift?" frågade jag. Han gjorde några häftiga ryckningar. "Gif mig dricka!" sade han. Jag ville gifva honom soppa, men han emottog det icke, utan ropade på dricka. Jag lät då hemta upp ett par bouteiller kallt sodavatten. När jag gick ifrån hans säng, gjorde han en vansinnigt hånande rörelse med de svarta, insjunkna läpparna och hviskade sitt ohyggliga: "god natt, Wilhelm!"

Om natten ankommo flera sjuka, såsom vanligt, så att jag var i full verksamhet. Jag hade icke tid att tänka på

de skåna Skådespelarinnorna, hvilka jag också glömde, under det jag skref en biljett till min fästmö.

Vid morgonbrodnaden fann jag gubben convalescerande. Hans blick var redigare, men han fortfor att vägra intagning. Sodavattnet hade emellertid försatt honom i svettning, så att han gaf hopp om vederfående.

På förmiddagen kom en och annan af kamraterna och berättade nyheter från staden. De innehöllo endast nya dödsfall, som timat under natten. Bekanta och vänner funnos deribland. Hvar och en, som i Stockholm öfverlefvat den förfärliga tiden, erinrar sig säkert, huru hemskt det var hvarje morgon att vakna, sedan man om natten ofta blifvit störd af det förfärliga dånet af likvagnarna, och huru man skyndade ut med den bäfvande känslan att åter finna sina vänners krets förminskad. Man frågade hvarje bekant, huru många som

dött, och fruktade att få höra något kärt namn bland de dödas.

Den sorgliga tanken på de dagliga förlusterna födde i mitt sinne några teckningar af de bortgångna, som jag ville gömma bland mina dyrbaraste minnen. Må detta blad helgas åt min bleka bild af ett ädelt fruntimmer, som bortrycktes från lifvets skönaste lycka!

FRU JOSEPHINE B.

Säg du i festens glans, bland ljusens skimmer,
I kretsen af allt skönt, som jorden har
Att bjuda åt ett ädelt menskohjerta,
Af kärlek, vänskap, lycka och behag,
Säg du en lätt gestalt, ett ädelt väsen,
Som fäste på allt godt en vänlig blick,
Som ur sin sköna själ åt allt omkring sig
Gaf en förklaringsglans af smak och ordning,
Som med ett leende af godket blott
Omkring sig skapade en vidutträckt verld
Af hjertan, som beundran höll tillsammans?

Säg du, i blomman af sin ädla lefnad,
Den rena engeln sprida ljus och sällhet,
Som liljan sprider vällukt, kring sin krets?

Ack — huru snart var det förbi! — Sitt dok
Har natten svept omkring den huldas bild:
Hon slumrar redan i det tysta djupet,
Der festens sorl ej hvilans ro kan störa,
Der sjelfva kärleken ej mera vakar.
Dock, det är endast hennes väsens slöja,
Blott stoftgestalten, hvari engeln bodde,
Som gömmes ned i nattens kalla famn;
Det inre, skönaste, — den ljusa tanke,
Den rena känsla, som hos henne lefde,
Som voro sjelfva hennes lif och väsen, —
Det bor i natten ej: i högre ljus,
I rymder, klara såsom morgonrodnan,
Det vecklar purpurvingar ut från skuldran,
Det sväfvar hän till ljusa andars möte.

Hon, som försvann till evighetens hem,
Hon lefver dock ännu på jorden qvar,
I minnets tårar vid den stilla grafven,

I saknans suckar ur de kärna bröst,
Från hvilka dödens skugga henne skiljde.
Hon lefver länge, som ett ideal
Af hvad den nya tidens högsta bildning
Har skönt och ädelt. Konstens helgedom
Och harmoniens underbara verld
Hon kände som sitt hem: en näktergal,
Hon flög på sångens vingar derigenom.
Hon såg med välbehag allt högt och sannt,
Som jordens största tänkare begrundat,
Hon kände sig med det uti förvandtskap.

Så lefver hennes bild i ädel skönhet,
I hvarje hjerta, som har henne känt.
Och minnets aftonrodnad mildt förklarar
De bleka dragen med sitt matta ljus,
Liksom, i parkens skugga, aftonsolen
Sin sista stråle skickar ut att slockna
Uti en liljas halftillslutna krona.

V.

Jag gick ut för att äta middag. Det var en temligen klar dag, och jag hoppades derföre att sjukantalet icke så betydligt skulle fortfara att stiga. I glädjen deröfver beslöt jag att dricka kaffe hos Bianchinis. Der var, såsom vanligt, någorlunda trångt om rum. Fundersamma Riksdagsmän och lättfotade Kongliga Secreterare rörde sig om hvarandra. En och annan Prest eller Borgare skaffade sig rum i soffan, och högst upp i salen, närmast papegojan, hade ett par eleganta Officerare tagit sin plats. Jag satte mig

med min kaffekopp i den ena handen och ett stort Aftonblad i den andra, för att betrakta fysiognomierna.

Det ansigte, som mest fäste min uppmärksamhet, var en mörklagd ynglings. Han stödde med en egen uppsyn af trotsighet sin armbåge mot ett bord och brydde sig icke om, att hans långa ben voro i vägen för folk. Han var klädd i ljus rock, och han skulle sett ut som en Engelsman, om hans ansigte haft en trögare karakter och hans ögon varit mattare. Att dömma efter de svarta, penslade ögonbrynen, skulle man ansett honom vara af Judiska nationen; men han saknade den fyllighet, som är så egen för detta folks ynglingar. Han var allt för litet rörlig för att vara från ett så sydligt hem, som Spanien eller Italien.

Den ene skrek: "en kopp kaffe, Marie!" Den andre ropade: "Marie, en liqueur!". — Fremlingen, som fästat min uppmärk-

samhet, sade på alltför ren Svenska, för att kunna misstänkas för en utländning, men med en ton, som röjde att han icke hörde till de mera hemmastadda kunderna: "Jungfru, en cognac!" Då platsen bredvid honom blef ledig, gick jag dit i afsigt att, om det så kunde falla sig, begynna ett samtal med mannen.

I det jag lade bort tidningsbladet, och mötte hans ögonkast, begynte jag med det vanliga samtalsämnet, choleran, och yttrade den förhoppningen att sjukdomen redan nått sin culminationspunkt.

Han fästade på mig en stolt och nästan misstänksam blick. Ett eget smålcende, som man lätt kunnat taga för en förolämpning, sväfvade öfver hans fylliga läppar, men blef snart mera vänligt och artigt, då han svarade: "Det ser ut, som man här vore mycket rädd för choleran. Jag har sett den långt svårare i Indien, och kan försäkra, att den förvärras genom det

väsen man gör af den. Men visst måste jag erkänna, att här råder mycket mera ordning i anstalterna, än jag sett på något annat ställe. Jag har likväl ännu icke sett något sjukhus här."

"Om det roar min Herre," inföll jag, "så skall det gerna stå till tjenst. Jag är Läkare på sjukhuset på * * * * * "

"Mjukaste Tjenare! Jag är Löjtnant i Hennes Majestäts, Drottning Marias af Portugal tjenst, och uppehåller mig här ännu en vecka. Såsom född i Sverige, och, jag vågar väl säga det, både till själ och hjerta Svensk, skulle jag gerna se, huru det här är tillställdt. Om Doctorn härifrån ärnar sig till sitt sjukhus, utber jag mig just att få följa med."

"Det fägnar mig att få göra bekantskap med en Svensk, som strider för den unga, sköna Drottningens sak. — "

Vi följdes åt till sjukhuset. På vägen tyckte jag att alltmera förtrolighet och

öppenhet begynte yttra sig i hans sätt att vara, och han berättade att han på några år genomrest flera länder, samt att han nu kommit till fäderneslandet för att för den unga Drottningens räkning uppköpa åtskilliga skepps- och krigsförnödenheter, men att han för sin enskilda del rest till Stockholm för att uppsöka sina anhöriga och bland dem förnämligast sin far, som skulle, för att möta sin son, resa hit ifrån Finland, der han hade en liten egendom. Han nämnde äfven att han hette Töruberg och på Portugisiska kallades Tornero.

Då vi stego uppför trappan till sjukhuset, anmälde portvakten att en Herre nyss anländt, som önskade tala med mig, och han befann sig i mitt rum. Jag bad Löjtnanten äfven stiga ditin.

Vid mitt inträde, satt der en fet och frodig Handelsman och rökte en cigare, med ett glas portvin framför sig, som

V—s bjudit honom. Han såg bjertans välmående och belåten ut, till dess hans ögon föllo på den unge Löjtnanten. Då märkte jag att han, i stället för att besvara min helsning, tappade çigaren ur munnen och grep med darrande hand efter vinglaset. Sedan han styrkt sig med en tår på tand, for han med handen öfver pannan, liksom för att förjaga de tankar, som råkat att förvirra sig dit in.

Min blick föll i detsamma äfven på den unge Officeraren. Han rynkade sina mörka ögonbryn och betraktade Handelsmannen med allt mera flammande ögonkast, under det hans mörka hy skiftade i ömsom blekare, ömsom högrödare färg.

"Förlåt mig," sade Löjtnanten, synbart kämpande att qväfva vilda sinnesrörelser: "är det Herr Handelsman Myntsing, jag har den äran att se framför mig?"

"Mjuka Tjenare, jag har den äran — ", stammade den fete Handelsmannen, och

sjelfva de rosenröda utbyggnaderna på hans breda fysiognomi antogo en krithvit färg, i det han reste sig upp — "jag har den äran."

"Känner ni igen mig?" sade Löjtnanten, i det han med en häftig rörelse grep hans hand och kramade den.

Kallsvetten framsteg i stora perler på den fete Handelsmannens panna; hans kinn begynte skälfva, och ur hans bröst uppstego endast några dofva läten.

Jag såg genast, huru den häftiga sinnesrörelsen verkade såsom ett trollslag på hans fysik. "Herr Löjtnant!" sade jag, i det jag tog den upprctades arm: "Ni har skrämt sjukdomen på honom. Lugna er! Herrarne tyckas behöfva en förklaring sinsemellan, men den må ske lugnt och kallt, som det höfves män!"

"Förklaring!" utbrast Löjtnanten, "ja, förklaring behöfs det. Men jag vill vara lugn. Herr Doctor! var ni närvarande? Var domare emellan oss. Jag skjuter ho-

nom för pannan, om han ljuger ett enda ord."

"Lugna och sansa er, Herre!" sade jag. "Låt också Herr Handelsman få hemta sig! Var så god, U—s, och tag fram ett par glas till, om du har. Drick, Herr Löjtnant. Hur befinner sig Herr Myntsing?"

Denne fortfor att afblekna. Jag bjöd honom vin, men han vinkade nekande med handen och satte sig åter. Jag kände på hans puls, och fann nödigt att genast låta afklåda honom och lägga honom till sängs.

Jag kallade Vaktmästaren och ett par Sjukbärare in i förstugan, för att föra honom uppför trapporna. "Eller kanske Herr Myntsing vill blifva transporterad hem till sitt?" frågade jag honom.

"Nej, jag vill bli hos Doctorn!" stammade han, knappt hörbart.

Löjtnanten stod stum af fasa och förskräckelse och stirrade på uppträdet. Just som patienten skulle bortföras, trädde han fram och frågade, med en ton af på en gång vrede och ångest: "Har hon då aldrig skrifvit?"

Handelsmannen skakade matt på hufvudet, häftade en sanslös blick på ynglingen och bortfördes i detsamma, åtföljd af U—s, som skulle anvisa säng och Sköterska åt honom.

"Herr Löjtnant," sade jag derefter: "det måtte vara något för er högst vigtigt, som det är fråga om. Ni kan icke få tala vid den sjuke numera, innan han blir bättre. Men vill ni ha förtroende för mig, så vill jag begagna det ögonblick, som han kan visa sig redig, och om jag finner det görligt utan fara, fråga honom om det ni kunde önska veta. Var god och sitt ner och betänk er, medan jag gör ett besök hos patienten."

Han tryckte min hand, satte sig tigande vid bordet, och på hans panna speglade sig ett hvimmel af oroliga tankar. Han drog djupa suckar och tycktes befinna sig i en svår själsstrid; men för hvarje ögonblick vann han mera välde öfver sig sjelf, tills han med manlig styrka reste sig åter och såg på mig med säker blick.

U—s inträdde och sade att Handelsmannen låg närmast sjuttisexan och att hans säng fått N:o 88. Jag skyndade upp och anordnade hans behandling. Han blef äfven inom kort lugnare.

Då jag kom ned i mitt rum, frågade Löjtnanten, om det var så farligt, som det såg ut, med Handelsmannen.

Jag lugnade honom i detta afseende.

"Då kommer jag hit i morgon," sade han. "Jag skall då anhålla att få tala med Herr Doctorn om hela saken. Nu lär det väl i alla fall icke gå an att bese sjukhuset."

"Var välkommen i morgon!" sade jag och tryckte hans hand till afsked. "Men får jag likväl utbe mig Löjtnantens adress, i fall det blefve nödvändigt att skicka ett bud efter er."

Han tecknade den hastigt med en blyertspenna på ett visitkort. Jag fann att han bodde i samma hus som Mamsell Seraphia, men tre trappor upp.

VI.

Då jag ett par timmar sednare gjorde aftonronden, fann jag Myntsing slumrande och utan vidare fara. — Gubben i N:o 76 hade fortfarit att convalescera. Hans blick var redig, och hans puls kändes temligen feberfri.

Jag frågade honom, om han kände sig bättre.

Han såg sig något matt omkring. "Säg mig, Herre," sade han sakta: "är jag på cholerasjukhuset?"

"Ja. Ni inser förmodligen att ni här blir vårdad och behandlad på sådant sätt,

att ni icke behöfver oroa er och genom onödig fruktan öka faran, som nu egentligen tycks vara förbi."

"Godt, mycket bra!" sade han. "Får jag bara fråga, hvar är min plånbok? Hvar äro mina saker?"

"Hos Commissarien. Ni behöfver icke frukta för att förlora dem."

"Herr Doctor! Jag ser att min Herre är det. Om Doctorn ville lugna mig helt och hållet, kunde det ske med en ynnest, om hvilken jag på det högsta anhåller."

"Säg fritt! Om det låter sig göra utan fara, mycket gerna."

"Skulle Herr Doctorn vilja vara så god och försegla min plånbok, så framt jag icke nu är så utan fara, att jag kan få ha den hos mig?"

Jag kände ännu en gång på hans puls, och befallte derefter Sköterskan kalla Commissarien.

"Ni är inpolletterad utan namn," sade jag derefter till patienten. "Huru heter ni?"

"Hvar tog han vägen?" skrek i detsamma Myntsing till och spratt ur sin slummer. "Haf bort honom! Han mördar mig! Han vill skjuta mig!"

Jag skyndade fram till honom och lyckades att snart få honom lugn och sansad igen. "Doctor!" sade han: "Jag är alltför matt nu, men jag vill tala med Doctorn."

"Lugna er, Herr Myntsing!" sade jag. "Håll er stilla och lugn ännu en stund. All fara är förbi, så framt ni bara lugnar er!"

Nu blef jag varse att gubben i N:o 76 rest sig upp och, stödd på sin darrande arm, med hemsk uppsyn stirrade på Handelsmannen.

Jag blef orolig öfvor denna hans rörelse och gick till honom. "Är den sjuke

der Handelsman Myntsing?" frågade han häftigt.

"Ja, men ni får icke tala med honom, innan både ni och han blifvit bättre."

"Jag måste tala med honom! Han måste göra mig reda — — "

"För det närvarande får det icke ske," afbröt jag honom. "Lägg er ned och håll er stilla. Jag skall låta flytta Myntsings säng härifrån. Så snart det utan fara kan ske, skall ni få tala med honom."

Äfven för Löjtnantens skull, ansåg jag det bäst, att laga så, att Handelsmannen fick ett serskildt rum, der de båda Herrarne, när tid blef, kunde bättre afgöra sina angelägenheter, ostörda och utan att störa andra. Jag lät derför genast nedföra Myntsing till det ena af convalescentrummen, som nu händelsevis var ledigt.

Då Commissarien inkom, lät jag honom hemta gubbens plånbok, och frågade emel-

lertid efter hans namn. Han sade att han hette Waldman.

Jag lät gubben se igenom plånboken, och underrättade honom att den skulle förseglas. "Ni kan för öfrigt gerna få behålla den hos er," sade jag: "men det är förbjudet för hvarje patient att innehafva penningar. Här hafva några underslef skett, och jag tillåter icke de sjuka, att låta hemta saker, som de icke förstå, huru skadliga de äro."

"Jag förstår, Herr Doctor!" sade han: "men det är icke min mening! Får jag behålla plånboken och papperen, om jag öfverlemnar alla penningarna i Commissariens vård?"

Jag tillät det, då jag insåg, att det skulle tjena till att ingifva honom lugn. Med ett uttryck af tillfredsställelse, gömde han plånboken under sin hufvudkudde.

Sedan jag slutat ronden, gick jag ned i mitt rum, men oupphörligt sväfvade den

unge Löjtnant Törnberge bekantskap och uppförande för mina tankar, så att jag icke kunde slita mig ifrån gissningar om hans förhållande till Handelsmannen. Jag beslöt derföre att gå ut på en liten stund och besöka honom, särdeles som han bodde så nära.

Då jag gick upp igenom Seraphias förstuga, såg mig hennes Kammarjungfru. Löjtnanten var icke hemma, så att jag nödgades vända om igen; men vid nedgåendet kom Kammarjungfrun, helsade från Seraphia, och bjöd mig stiga in till henne. "Magister Zirlén är också der," sade hon.

"Så får jag då ändtligen se Edla!" tänkte jag och inträdde med nyfikna förhoppningar. Den sköna Seraphia kom artigt emot mig, och Zirlén kom efter henne, men med en temligen förlägen uppsyn. Han helsade mig med en ton af glädje, liksom om jag kommit i Grefvens tid, och

jag tyckte mig märka, att jag frälst honom från fortsättningen af någon så kallad sparlakanslexa, som hans sköna anförvandt funnit för godt att undfägna honom med.

I förmaket fanns ingen, så att jag, då vi inträdde dit, nästan uppgaf hoppet att ännu denna gång få se min skuggbild på närmare håll.

Seraphia lät servera the, och vi converserade om åtskilliga ämnen, hvari hon utvecklade en urskiljning och en qvickhet, som svarade mot hennes persons behag. Jag öfverlemnade mig helt och hållet åt njutningen att se och höra hennes rörelser, se hennes lätta och intagande gestalt och höra hennes snilbrika och känslofulla själ. Hon tycktes med en egen vaksamhet omfatta Magistern, och hennes skarpa öga fästade ofta på honom blickar, som uttryckte ore och en besynnerlig spänning. Han var på samma sätt, med en serskild uppmärksamhet, sysselsatt med henne. Deras för-

hållande föreföll mig icke olikt tvenne älskandes, som äro svartsjuka på hvarandra, och hvilkas ömhet just bevisar sig i deras oenighet. Men jag vågade icke tro på tillvarelsen af någon ömmare förbindelse dem emellan.

Efter en fjerdels timma måste jag taga afsked. Seraphia ville väl att jag skulle stanna qvar till aftonen, och Zirlén bad mig också på det enträgnaste derom; men jag måste öfverlemna honom ensam åt den sköna:s välbehag, i hopp att, om han också råkat i någon onåd, hvilket kunde tyckas på hennes blickar, skulle hennes goda hjerta vara hans bästa hjelp och tillflykt.

I förmaksdörren stannade jag några ögonblick, för att, öfver den sköna Seraphias axel, der hon stod framför mig, kasta en blick inåt det hemlighetsfulla fönstret, der jag såg den undersköna skuggbilden. Äfven nu var der ljus, och jag såg åter formen af hennes kind och hals be-

lysta, men den blonda locken skymde bort hennes öga. I detsamma visade sig bredvid henne ett annat ansigte, ett mörkt, manligt; jag igenkände min Löjtnant. Hans arm lindade sig omkring den sköna flickans lif, och hon lutade sitt hufvud intill hans bröst. Det var en tafla, så förtjusande och så magiskt upplyst, att jag skulle ansett den för en stor Mästares målning, om icke de båda gestalternas rörelse visat att de lefde.

Jag hann endast några secunder betrakta detta uppträde, innan jag måste fortsätta mitt afskedstagande.

Då jag just skulle gå, hviskade Zirlén: "för all del, säg hvar jag skall få träffa dig i afton eller i morgon?"

"Kom till sjukhuset," svarade jag.

Men han skiftade färg och inföll: "det går icke an! Kom till Bianchinis kl. 10!"

"Jag har omöjligen tid! Du måste komma till mig! Farväl!"

VII.

Åter en svår natt. Många sjuka ankommo, så att jag var i beständig rörelse. Sjuknumren hade redan stigit till 98, då klockan i Riddarholmstornet slog tolf. Jag ämnade kasta mig på en bädd, för att njuta några ögonblicks hvila, då portarna åter öppnades och i förstugan hördes de tunga stegen af Sjukbärarne.

"En qvinna!" anmälde Vaktmästaren.

Jag gick ned, för att emottaga afpolletteringssedeln, medan hon uppfördes i sjuksalen. I journalen infördes uppgiften:

*"Helena Carlsdotter, Jungfru. Vesterlånggatan N:o *** 16 år gammal. Insjuknade i dag kl. 8 e. m.*

*Afpolletteras till Sjukhuset på ******

*St. N*** Församlings Sundhets-Bureau, d. 11 Sept. 1834.*

****** ***** "*

Då jag kom upp till den sjuka, fann jag henne i andra stadiet, och lät behandla henne derefter. Hennes anletsdrag voro förställda, ögonen djupt förvridna under ögonlocken, men hela gestaltens ungdomlighet, ehuru alla dess egenskaper af behag och skönhet voro af plågorna förtagna, gjorde ett eget, förfärligt intryck på mig, ehuru mycket elände jag eljest sett af samma slag. Jag fattade hennes arm för att undersöka pulsen, som var spänd och feberaktig. Jag påminner mig också, att jag erfor en underbart ryslig känsla, då jag kände de krampaktiga rörelserna af hennes mjuka och fina hand. Jag lät

U—s göra en åderlåtning, och gick derefter ned och kastade mig på bädden, der jag, utmattad och till och med något illamående efter mina ansträngningar, insluumrade på en stund.

Om morgonen öfverlade jag, om jag skulle kunna få tid att söka Zirlén hos Bianchinis. Att han ej ville eller tordes besöka sjukhuset, såg jag alltför väl, och det var således enda utvägen att få träffa honom der han lofvat infinna sig. Min nyfikenhet att få reda på förhållandet mellan honom och Seraphia var verkligen retad, och jag beslöt att skynda med ronden, för att kunna disponera en halftimma på förmiddagen till mötet med Magistern.

U—s inträdde i detsamma. "Om du vill se en gazell, så gå upp och se på Nittienian!" sade han.

"Ja, vi kunde göra ronden nu genast," svarade jag.

Det var en egen upplyftande anblick att se morgonsolens första strålar genomlysa de rymliga sjuksalarna, der eljest ett hemlighetsfullt sällskap plägade firа sina lysande högtider. Utsigten öfver Mälaren, i hvars spegel det glimmande solskenet målade långa strimmor, är härifrån öfverraskande skön. Och det var en sublim känsla, som hjertat erfor vid åsynen af naturens majestät och skönhet derute, under det menskliga lidandet härinnne uppenbarade sig i hela sin ryslighet.

Jag framträdde till 99. På den hårda halmbädden slumrade ett skönt hufvud. Andedrägten hördes ännu något tung, men krampryckningarna hade upphört. Jag fattade sakta hennes efter åderlåtningen förbundna arm, för att känna pulsen. Den var jemnare. Då slog hon upp ett par stora ögon, så fulla af själ och klarhet, att jag erfor en känsla af häpnad och beundran, så besynnerlig, att jag, om jag

icke hade så fullt och uteslutande förtroende till min Emili och hennes förstånd, aldrig för henne skulle vågat beskrifva den. Den sköna Gazellen, som blifvit väckt ur sin slummer, kastade en förundrad blick omkring salen. Ett djupt uttryck af ångest och smärta flög öfver hennes ansigte, och hon såg på mig med ett så rörande uttryck, att jag kände mina ögonlock darra, och min själsnärvaro, såsom Läkare, sattes på ett hårdt prof.

"Gif dig till freds, vackra flicka!" sade jag. "Du skall bli väl vårdad här, och du känner dig ju redan bättre?"

En svag skymt af rodnad sväfvade öfver de blyga kinderna. Hon fäste ännu en blick på mig, men matt och bedjande, derefter slöt hon ögonen tillsammans.

"Har du haft starka plågor i natt?" frågade jag.

Hon såg åter upp. "Förlåt mig!" svarade en matt, ljuf stämma, så ren, att

den förfärliga hesheten skulle begått ett helgerån, om den vågat oskära detta återljud från himlen. "Jag känner mig bättre, men jag är så trött."

"Du blir snart rask igen, bara du håller dig nöjd och munter. Säg till åt din Sköterska, om du önskar och behöfver något."

"Ack, Wilhelm!" suckade hon: "hvar är Wilhelm? Vet han att jag är här? O Gud!"

Det var något eget att höra mitt namn på dessa läppar. "Mitt vackra barn!" sade jag: "hvilken Wilhelm menar du?"

"O min Gud! Jag menar min bror. Vet han väl? — ack nej, jag fick ju ingenting säga. Det är rysligt! — Seraphia!"

Hvad vill det säga? Ni är således — — " jag förstummades vid den aningen att detta kunde vara Edla. En blick på den sköna kinden och halsen bekräftade denna min aning.

Men jag besinnade mig hastigt. "Tala icke mer nu, stackars flicka! Sök att slumra och var stilla. Vi skola nog skaffa rätt på Wilhelm — "

En blick, full af himmelsk glans, svarade mig, och hon slöt åter de matta ögonlocken tillsammans.

Jag gick vidare, och måste verkligen använda ett visst bemödande, för att återkomma till det lugn och den själsnärvaro, som äro oumbärliga vid sjukesängen.

Då jag kom till gubben i N:o 76, hade han under natten i märklig mån fortskridit till förbättring. Han mötte mig med denna vänliga uppsyn, som är Läkarens skönaste belöning, då hans bemödanden lyckats. Sedan han besvarat mina frågor efter hans tillstånd, frågade han, huru Myntsing mådde.

Jag lofvade honom att han nästa dag skulle få tala vid denne, om han fortfor att så synbarligen förbättras.

Äfven Myntsing hade förbättrat sig och frågade efter Löjtnanten. Jag förutsåg sålunda ett uppträde af diverse förklaringar med den stackars Handelsmannen, för hvilka han tycktes vara temligen orolig. Jag hade endast en kort tid kännt honom, och allt hvad jag visste, var, att han lefde som ungkarl, temligen oordentligt, och att han ansågs för en stor lufver. Att han nu hade ett par mindre behagliga affärer på halsen, var lätt att se af alltsammans.

Då jag slutat ronden, inträdde Löjtnanten hastigt i rummet. Hela hans väsende var upprördt, och han såg sig omkring med blickar, fulla af den vildaste ångest.

"Stilla er, Herr Löjtnant!" sade jag: "Ni måste det, ty i det tillstånd, hvaruti ni nu befinner er, kan ni omöjligen få råka Handelsmannen."

"Den —!" utropade han. "Jag bryr mig icke om den uslingen. Men *hon* är ju här! För Guds skull, låt mig få se henne!"

Som en blixt flög gruppen, som jag såg i Seraphias fönster, fram för mitt minne. Äfven tänkte jag på hennes utrop af "Wilhelm," och det blef mig nu klart att han måste vara hennes bror.

"Herr Löjtnant!" sade jag: "Heter ni Wilhelm Lappmanson? Och är det er syster, den unga flickan, som hitfördes i natt?"

"Ja, det är hon!" utropade han: "de ha skickat henne hit, de fega varelserna! Jag upptäckte min Edla först i går aftons, och när jag i dag kommer att besöka henne och göra hennes vårdinnas bekantskap, så är hon borta. För mig till henne."

"Det låter sig icke göra i den upprörda sinnesförfattning, hvaruti ni nu befinner er," svarade jag. "En häftig sinnesrörelse skulle döda henne."

"Ni har rätt," sade han, med ett smärtsamt bemödande att lugna sina känslor. "Men jag ville endast se henne. Kan jag

icke få se min stackars syster, henne som jag så innerligt längtat att få återfinna? Jag vill göra allt hvad ni fordrar, bästa Herr Doctor, om ni bara tillåter mig att på afstånd några ögonblick betrakta hennes sjukbädd."

Jag besinnade mig. "Det vore hårdt att afslå er bön, Herr Löjtnant!" gaf jag honom till svar: "Men öfverlägg sjelf den fara, som ni utsätter hennes lif för, om ni fordrar att se henne. Skulle ni icke kunna dröja till aftonen? Hon har då mera krafter att se er. Ni bör veta, att hon är ganska matt efter åderlåtningen, men att första faran nu tycks vara förbi."

Han steg upp och fattade min hand. "Jag har fattat ett stort förtroende till er, Herr Doctor. Besinna, jag har en syster, som är mig tusen gånger kärare än mitt eget lif, och jag låter er öfvertyga mig, att jag bör gå, utan att se henne, då hon ligger i en dödsfara. Herr Doctor, jag

ser att ni deltar i min sorg och ångest. Tack för denna handtryckning! Jag kommer igen i afton. Säg mig hvilken timma, och besinna att hvar minut blir för mig en hel afgrund af ångest och väntan."

"Kom klockan tre, när ni ätit er middag, Herr Löjtnant. Jag tillägger uttryckliligen, såsom Läkare, *sedan* ni ätit middag!"

Han gick, och jag stod full af bestörtning öfver hela det förhållande jag erfarit. "Skulle den eljest englagoda Seraphia haft hjerta att skicka ifrån sig på sjukhuset en så nära vän, som Edla? Och under ett föregifvet namn! Jag måste skaffa mig upplysning derom. Zirlén måste göra mig reda för förhållandet."

Klockan slog 10, och jag sade till U—s, som i detsamma kom in: "Jag lemnar de sjuka åt dig en half timma!"

"Jag skall helsa dig från Gazellen," svarade han: "hon tyckes komma sig,

men hon ser ut att vara rädd för allt, som omger henne. Det är en bättre flicka."

"Se du väl till, att ingenting fattas Gazellen!" nickade jag och gick.

VIII.

I Storkyrkbrinken mötte jag Seraphias Kammarjungfru, som, så snart hon blef mig varse, skyndade till mig med mycken brådska. "Mamsell Seraphia är fasligt ängslig," sade hon, "och ber för all del att få tala vid Doctorn."

Jag lofvade att genast komma, men ville likväl först se efter min kära Zirlén. Så snart jag sett att han icke var hos Bianchinis, begaf jag mig till Seraphia.

Det var — jag måste erkänna det — med en i sjelfva verket minskad aktning för den sköna Skådespelerskan, som jag nu

inträdde i hennes rum, sedan jag trodde, att hon haft nog hårdhjertenhet att skilja en sjuk vän ifrån sig. Men då jag såg henne komma emot mig, smältande i tårar, med de mörka lockarna flygande i vild oordning kring en mjellhvit hals af de behagligaste former, en bild af den lifligaste sorg, måste mitt hjerta genast förlåta henne.

"Ack, Herr Doctor!" utropade hon: "jag är obeskrifligt olycklig! Huru mår Edla? Det arma barnet! Ack! det gick för långt. Säg mig, bästa Doctor, är faran förbi redan?"

"Åtminstone är choleran bruten," svarade jag: "det kommer nu an på, huruvida hon kan gå igenom den typheusa febern. Men hon är ju ung och stark!"

"Tala icke om styrka!" inföll hon, och förde mig i sitt förmak. "Jag vet bäst, huru ömtålig den stackars flickan är. Men jag var nog svag att lyda Zirlëns råd."

"Zirléns?" frågade jag med bestörtning.

"Ja, jag skall berätta det för Doctorn. Sedan ni var bortgången i går aftons, besökte mig ett par af mina vänner. Vi satte oss att spela ett litet parti med Zirlén. Jag måste likväl säga en sak — man bör ju hafva ett oinskränkt förtroende för sin Läkare? — Kanske har ni märkt, ty jag vet att en Läkares ögon äro klarsynta, att jag gör ett slags anspråk på min anförvandts uppmärksamhet och till och med trohet. Oss emellan råder en vänskap, allt ifrån vår ungdomstid, som gör våra förhållanden lika innerliga som en brors och systers, men som är ännu mera ömtålig och grannlaga, af ett ganska romantiskt skäl, hvarröfver jag vet att alla, som höra det, skola le. Äfven ni, Doctor Yman, må göra det. Men jag måste säga att för mig är det ett heligt förhållande, som icke kan såras, utan att jag ganska djupt

känner det. Har Zirlén kanske redan omtalt det för er?"

"Han har verkligen ännu icke gjort det," svarade jag: "men det torde komma af det skäl, att vi dessa dagar icke fått tillfälle till något enskildt samtal, ehuru han verkligen yttrat, att han önskade ett sådant, för att meddela mig åtskilliga förtroenden."

"Jag värderar hans tystlåtenhet, ehuru den tillika på ett visst sätt gör mig ondt," återtog hon. "Ni bör veta, att mitt lynne är lätt retadt och misstänker snart, ehuru jag annars är den uppriktigaste varelse under solen. Det gör mig ondt att Zirlén icke förtrott det ens åt sina närmaste vänner. Skäms han då för sin förbindelse med mig? Är det mitt stånd, som han blyges för? Men jag gör honom kanske orätt! Vi ha kommit öfverens om att förtiga vår öfverenskommelse, och jag vet ju att han håller rätt hjertligt utaå mig, fast jag får lof att ha ett vaksamt

öga på honom. Men sådant är hela ert kön, min Herre!"

Härvid gjorde hon en ganska näbbig uppsyn, och såg skarpt på mig.

"Ja," tillade hon: "egentligen borde jag också förtiga det, men Zirlén får förlåta mig. Jag kan icke tiga numera, då en sådan olycka drabbat oss!" — Det sköna ansigtet skiftade med liflighet sitt uttryck till det af djup smärta. — "Jag är sjelf skulden dertill. Jag borde icke vara så svartsjuk — men jag rår icke för det. Vet, Herr Doctor, Zirlén och jag äro förlofvade. Han kan icke gifta sig med mig, det inse vi båda, men vår trohet har blifvit svuren så dyrt och heligt, att sjelfva äktenskapets band icke äro heligare."

Hon lutade sig emot soffhörnet och höll handen för ögonen. Jag såg dock hennes kinder öfvergjutas af en högre färg och hennes barm häfva sig.

"Ack, huru dåraktig man kan vara, då man är ung och oerfaren!" fortfor hon: "Vi inträdde en sommarafton i kyrkan i vår födelseort. Den stod tom och öde. (Kyrkvaktaren låg och sof på kyrkogården.) Länge hade vi älskat hvarandra och läst romaner tillsammans. Nu först förklarade vi oss likväl. Ni bör icke tro att vi, bevandrade som vi voro i fantasiens och äfventyrens romantiska verld, kunde hålla till godo med en vanlig och beskedlig kärlek, som skulle gjort oss till ett lyckligt, borgerligt par. Nej, vår känsla var sublimare. Vi beslöto att lefva och dö för hvarandras kärlek, utan att någonsin gifta oss med hvarandra. Vi framträdde till altaret och knäböjde der. Han lade sin hand på bibeln, och i ridderlig hänryckning svor han en oförsigtig ed att evigt tillhöra mig. Jag var lika förtjust som han öfver det högtidliga tillfället, och äfven mina läppar utsade en helig ed. Vi

tillhörde således hvarandra, churu åtskilda våra banor blefvo. Han for till akademien. — Hans far höll honom strängt till boken, och han blef Prest. Jag kom till Stockholm, förlorade mina föräldrar, och, som man sade mig, att jag hade fallenhet för skådebanan, blef jag Aktris. Jag har kanhända haft framgång på min väg, och lefver rätt lycklig och nöjd för min konst. Men jag skulle ju tala om Zirléns och mitt förhållande. Att brefvexla ansågo vi för ett förbindelsemedel, som endast passade mindre upphöjda själar än våra. Vi tillhörde ju hvarandra ändå, och derföre när vi träffades i Stockholm, han såsom Prest och jag såsom Aktris, båda med erfarenhet af verlden, måste vår gamla förbindelse upplifvas. Vi äre naturligtvis nog förståndiga, att högakta hvarandras ställning i samhället, så att vår känsla för hvarandra nu endast är ett par syskons; men vi äro likväl oupplösligt bundna båda två.

Jag ville göra mig en ära af att bevara hans hjerta, så att åtminstone hans förhastade ed icke skulle göra honom alltför olycklig. Ni känner ju hans tänkesätt? — ".

Hon gjorde en häftig rörelse med hufvudet, och slog upp sina sköna ögon emot mig, med ett uttryck af nyfikenhet. Hon ville förmodligen se hvad intryck hennes berättelse gjort på mig.

"Ja," svarade jag: "Zirlén vill göra lycka i verlden. Han förstår sig väl på att förvärfva sig förnäma gynnare, och jag gissar att han endera dagen svingar sig upp till Hofpredikant. Jag tror derför att han icke så egentligen har sinne för en huslig sällhet, för hjertats ömmare förbindelser. Det kan endast vara ett fruntimmer med så många behag som ni, Mamsell Seraphia, som kan bibehålla den svåra eröfringen af hans flygtiga hjerta."

"Ni skämtar bara!" sade hon. "Men tro mig, här har varit en ledsam händelse. Jag måste tillstå att jag begynte misstänka honom för en böjelse för Edla, och mitt häftiga temperament förmådde mig att gifva honom några förmaningar i går, som jag fruktar gjorde ett starkare intryck på honom än jag önskade och åsyftade. För att vara uppriktig har vår vän ett fel, som jag på det högsta beklagar: han är verkligen räddare än det anstår en man. Lyckligtvis har han ingen ordinarie befattning under denna vår bedröfvelsetid, så att han icke behöfver komma i beröring med några sjuka, eljest kunde det hända att han på något sätt verkligen blottställde sitt rykte."

"Jag känner och beklagar denna hans svaghet."

"Den går verkligen längre än tillbörligt. Men förlåt mig, jag skulle ju egentligen berätta det sorgliga uppträdet i går af-

tons. Jag var litet upprörd, och både kanske för hårdt behandlat min flygtiga vän. Han sökte att lugna min lilla, vällmenande svartsjuka, och ville att jag skulle gå till Edla och försona mig med henne. Jag måste också bekänna, att jag lätit den goda flickan märka mina misstankar, hvilket gjorde henne både förtretad och nedslagen. Hon höll sig inne i sina rum, och jag såg ganska väl att hon derinne öfverlemnade sig åt sin sorg och gret bittra tårar, ty ni skall veta, Herr Doctor, att detta lilla fönster leder till hennes rum."

Seraphia pekade på den lilla rutan, som jag redan kände.

"Emellertid," fortfor hon, "just kort efter det ni lemnade oss, blef jag varse att hon hade emottagit visit af en ung Herre. Hon, den oskyldigaste och ömtåligaste varelse på jorden, som knappt i min närvaro kunde uthärda med en mans

sällskap, tycktes emellertid rätt förtrolig med den fremmande Herrn. Det var en händelse, som gjorde att jag blef det varse. Jag vinkade åt Zirlén, och han kastade också, utan att de båda fremmande Damerna, som voro hos mig, märkte det, en blick ditim. Jag såg hans ansigte skifta färg. Han var nära att svimma, och med en förfärligt bitter känsla vaknade åter mina misstankar emot honom. Han hade knappt med stirrande ögonkast öfvertygat sig att han sett rätt, förrän han vacklande drog sig tillbaka och såg alldeles förstörd ut. Jag räckte honom ett glas kallt vatten och hviskade honom några ord i örat, som återgåfvo honom åt sig sjelf. Både han och jag hade emellertid förlorat lusten att fortsätta vårt spelparti. Vi voro helt och hållet förstämda. Vår afton förflöt grufligt trögt och bedröfligt. Vi försökte att lyssna till en af vännernas sång, men vi kunde det icke, utan

sågo endast bittert på hvarandra. Jag kände att vi behöfde hjertligen försona oss med hvarandra, och tog honom derföre mellan fyra ögon i mitt lilla cabinett. Jag förebrådde honom då ännu en gång hans deltagande för en trolös och bedräglig varelse, sådan som Edla: han blef då rörd, och vi förnyade för hvarandra försäkringarna om vår tillgifvenhet. Jag måste lofva att skilja mig från Edla, och han gaf mig sin hand uppå att aldrig mera se henne."

Seraphia såg under denna sin berättelse alltmera upprörd ut, och det syntes att det blef henne allt svårare att fortfara.

"Det var förmodligen hennes bror, som då besökte henne, och som gaf anledning till det olyckliga misstaget," yttrade jag.

"Ni gissar rätt," återtog hon. "Det var hennes bror, som hon efter tre års frånvaro återsåg. Men jag erfor det först

i morgons. — Men hör nu vidare! Det var redan sent i går aftons, klockan var väl omkring 11, då min Kammarjungfru instörtade med den förfärliga underrättelsen att Edla sjuknat. Jag ville skynda in till henne, men Zirlén återhöll mig. Han hade långt mera själsnärvaro än jag, ehuru det då var alltför mycket. Mina båda frontimmersgäster skyndade sin väg, fulla af förskräckelse. Zirlén yttrade, att det rättaste vore, att skicka Edla till Sjukhuset. Han förklarade, att de sjuka der aldrabäst blefvo vårdade, och tillade att vi borde vara fria från pöbelfördomarna emot lazaretterna. Jag var så utom mig, att jag lät honom bestyra om alltsammans. Han skickade efter sjukbår, och inom en timma var den stackars flickan borta!"

"Hon inkom på sjukhuset under ett diktadt namn," sade jag. "Hvarföre blef jag icke genast underrättad om förhållandet?"

"Det öfverlemnade jag alltsammans åt Zirlén — och det förundrar mig mycket. Men ni visste ju att det var hon?"

"Jag erfor det först i morgons af hennes bror," var mitt svar.

"Ja," inföll hon. "Ni kan också dömma om min förvåning, då jag i morgons ser samma unga Herre inträda och fråga efter Edla. Jag ville just harmfullt vända honom ryggen, då han steg fram, fattade min hand och tackade mig för den välvilja jag bevisat hans syster. Med möda förmådde jag svara honom, ty jag kände mitt innersta alldeles förkrossadt. Ack, jag lider ännu förfärligt, Herr Doktor! Det var derföre jag ville tala med er!"

"Om ni endast ger er tillfreds, Mamsell Seraphia," svarade jag, "så går det öfver. Jag hoppas att Edla snart skall återställas, och då skola väl alla förhållanden åter blifva vänliga och glada."

Hon lade handen på pannan. "Ack nej!" suckade hon: "Det är icke möjligt att åter så hastigt utplåna de bittra intrycken. Det blir olyckligt på alla sidor. Men hvem är då hennes bror? Så snart han fick höra hvar Edla var, borrade han ett par förfärliga ögon i mig, och störtade ut."

"Han är Portugisisk Löjtnant," svarade jag: "och jag kan försäkra er, älskvärda Seraphia, att allt skall blifva godt igen. Men ni har varit för mycket oroad och upprörd. Ni måste taga in några droppar, som jag vill föreskrifva er."

"Men min Gud hvad Zirlén dröjer!" utbrast hon: "Han måtte väl icke vara så rädd, att han icke törs komma hit nu mera, sedan hon sjuknat här."

För att vara rätt uppriktig, hyste jag just icke mer än jemt och rätt förtroende till vännen Zirléns mod i detta fall. Emellertid beslöt jag att skaffa reda på honom

och äfven taga honom i ett litet förhör för att få full reda på saken.

"Ni kan väl aldrig tro, Mamsell Seraphia," svarade jag på hennes utrop, "att han skulle kunna öfverge er åt er oro och förskräckelse. Han kommer säkert så snart han kan. Emellertid vill jag verkligen begagna tillfället att skrifva ett recept åt er. Jag hoppas att intet annat tillfälle erbjuder sig dertill."

Seraphia sprang häftigt upp: "Han måtte väl aldrig vara sjuk heller!" utbrast hon. "Det var en ryslig aning!" Hon höll händerna för ögonen, med en åtbörd af den häftigaste förskräckelse.

"Plåga er icke med sådana inbillningar!" sade jag. "Han är säkert här inom kort. Jag skall just söka upp honom. Lofva mig att vara lugn!" Jag tog hennes hand och smög mina fingrar på pulsen.

Hon sansade sig genast. Hennes sinnesstämning omskiftade hastigt, som färgerna

af ett norrsken. Hon smålog: "Nå, hur finner ni pulsen?" frågade hon skalkaktigt: "har jag feber?"

"Ja, ja!" sade jag: "Ert hjerta har haft ett temligen allvarsamt feberanfall. Jag tror emellertid att några af mina droppar skulle bidraga att uppmuntra ert sinne! Skicka efter dem!"

Hon lofvade det, och kallade in sin Kammarjungfru.

"Jag skall höra efter Magistern," sade jag, i det jag tog afsked. "Ni skall, som jag hoppas, äfven från Edla få goda underrättelser. Helst skall jag komma hit sjelf med underrättelserna."

IX.

Jag skyndade till Bianchinis, i hopp att der träffa Zirlén. Men han syntes icke till. Jag måste bekänna att Seraphias aning, ehuru jag tror mig vara en temligen fördomsfri man, begynte att oroa mitt sinne; men att begifva mig ända bort till hans hem, dertill hade jag omöjligen tid. Så snart jag hannit fram till sjukhuset, skickade jag Vaktmästaren med en biljett till honom.

Sjelf gick jag upp i sjukrummen. Min blick sökte först och främst den Gazellög-

da Ella. U—s hade haft den grannlaga uppmärksamheten, att låta flytta hennes säng mera för sig sjelf, och dessutom till en del försett den med andra sängkläder, mera passande för hennes vanor. Han underrättade mig att hon icke klagat öfver några vidare plågor, utan visat sig tålig och tyst och mest slumrat. Jag gick fram till hennes bädd. Hon slog upp på mig denna himmelska blick, som nu, med det egna uttrycket af klarhet, som febern plågar gifva, dröjde på mina anletsdrag.

"Jag har varit hos Mamsell Seraphia," sade jag, "och jag har tröstat henne med den underrättelsen, att ni mår bättre. Hon sörjer mycket öfver er olycka, och ville för allt i verlden ha er hem tillbaka, om det ännu gick an."

Med en matt rörelse lade hon handen öfver sitt bröst, hvarur en djup, darrande suck höjde sig, och hennes ögon gömde sig blygt under de fina ögonlocken, medan

feberrodnaden på hennes kinder ökades till en glödande purpur. "Ack, Seraphia!" suckade hon: "helsa den goda, den englagoda Seraphia! Hon förlåter mig!"

"Ännu en sak vill jag säga er," återtog jag: "men ni måste söka att vara lugn. Er bror kommer hit, för att se er. Jag har lofvat honom det, i hopp att det skulle blifva en tröst för både honom och er."

Då jag i detsamma tog hennes hand, kände jag en lätt tryckning, ett tyst tecken till tacksamhet, hvilket på det innerligaste rörde mig. Hennes ögon fästade sig åter med säker blick på mina.

"Sök att slumra, om ni icke känner några svårare plågor!" tillade jag. "Oron er icke öfver att befinna er här. Var öfvertygad att edra vänner tänka på er, och allt hvad läkarekonsten förmår, skall icke sparas!" Jag lemnade i detsamma hennes sjuksäng.

Jag gick åter ned för att afvakta svar från Zirlén. Vaktmästaren sade att han väntade mig på boutiquen för mineralvatten vid Riddarhustorget. Det förargade mig, att åter nödgas, om också endast på några ögonblick, springa ifrån mitt sjukhus. Men jag kastade kappan öfver mig och skyndade.

Zirlén tycktes just vänta sig en skur af bannor och mötte mig med en riktig missdådarefysiognomi. "Kom med mig!" sade jag häftigt till honom. "Jag har mycket brådtom och måste tala med dig!"

Han tog förvirrad sin hatt och följde mig ut på torget. "Hur kan du ha hjerta att öfverge den stackars sjuka flickan, såsom du gjort?" tilltalade jag honom. "Hur kan du vara så oförsvarligt feg? Hvarför skulle du också skicka henne på sjukhuset under ett annat namn och utan att underrätta mig om saken? Hvarföre kom du icke genast sjelf till mig, då hon

sjuknade? Du har icke varit hos Seraphia heller — "

"Är Seraphia också sjuk?" utropade han ängsligt.

"Din orimliga fruktan hade kunnat skrämma henne choleran på halsen. Hon är emellertid ännu frisk. Jag ålägger dig att genast gå till henne, och om en halftimma, sedan du lugnat henne, infinner du dig hos mig på sjukhuset. Det är din ovilkorliga skyldighet. Och om du det icke gör, så får jag säga dig, att jag aldrig skall kunna ursäkta dig. Du gör både dig sjelf och dina närmaste olyckliga — ty Seraphia har i sin ångest för mig upptäckt er förbindelse — om du icke bemannar dig och lyder. Du har säkert, efter allt hvad jag kan inse, uppfört dig mindre värdigt emot Edla. Kom ihåg, att det gäller lifvet, om du icke försonar och godtgör hvad du kan. Då du kommer till

mig, skall jag, såsom gemensam vän till er alla, råda er till det bästa."

Zirlén stirrade ängsligt omkring sig. Slutligen tog han min hand och sade: "Jag måste helt och hållet förtro mig åt dig. Du känner huru olyckliga mina förhållanden äro: jag äger ju ingen lycka att hoppas här i verlden. Tänk om någon fick veta huru olycklig jag är. Ack, jag känner att jag gjort illa, att jag är anledningen till mycket ondt. Men det står icke i min förmåga att hjelpa det. Gör du som du anser rådligast! Jag har ju vändt mig till dig för att af din vänskap erhålla bistånd och kanske räddas."

"Du har icke gjort det förgäfves," svarade jag: "Men dertill fordras uteslutande förtroende och — du får icke vägra det — ovilkorlig lydnad. Skynda nu till Seraphia. Ställ henne tillfreds och kom sedan till mig. Du skall träffa Edlas bror!"

"Min Gud!" utbrast han: "hvad säger du? Edlas bror?"

"Jaså, det är sannt," inföll jag: "du vet det ju icke. Huru kunde du misstänka något annat? Seraphia har berättat mig edra stygga misstankar i går aftons. Men jag har icke tid att vara längre borta. Seraphia får säga dig mer. Farväl!"

Jag skyndade ifrån honom, och han hade äfven brådtom att hinna till sin sköna förlofvade.

Helt hastigt stötte jag på Löjtnanten. Han stod på Riddarholmsbron, försänkt i djupa och sorgliga betraktelser. Då han fick se mig, kom han vänligt emot mig.

"Tiden går grufligt långsamt!" yttrade han.

"Ni kan nu redan få följa mig!" svarade jag. "Er syster hoppas jag är redan så mycket bättre, att ni kan få tala med henne."

Ett skimmer af glädje strålade, matt och förmildradt af en tår, i de mörka, stolta ögonen. Vi följdes åt.

Jag lemnade honom i mitt rum, medan jag åter gick att förbereda den unga flickan på hennes brors besök.

Hon såg upp då jag nalkades henne. Jag tyckte mig finna att hon icke var rätt på förhättringsvägen, men jag kunde icke anse hennes feber förökad. "Känner nå er ännu mycket matt, Mamsell Edla?" frågade jag henne.

"Ja, jag är matt," svarade hon: "men det blir bättre, om jag får se Wilhelm. Kommer han snart?"

"Ja," återtog jag: "om ni känner er ha styrka att se honom, så kan jag säga er, att han redan är här."

"Hvar är han? — Wilhelm!" utropade hon med liflighet, upplyfte sitt hufvud, och de sköna ögonen flögo sökande omkring. Men då hon endast såg sjukbäddarna om-

kring sig, nedsjönk hufvudet åsyo på kudden. "Förlåt mig!" bad hon: "jag skall icke vara så häftig, om jag får se honom."

"Slumra en liten stund," sade jag: "så skall jag hemta honom."

Då hon lydigt slöt sina ögon tillsammans, såg jag likväl på den unga barmens rörelser under det högt uppdragna täcket, att hon på långt när icke var lugn. Jag stannade ett par minuter att betrakta detta ljufva ansigte, som nu uttryckte en egen oro, i det ömma känslor tillkännagåfvo sig igenom de lätta ryckningarna på ögonlocken, som med sina långa, täta ögonhår slöto sig tillsammans öfver de klarasto himlar, hvari en själ kunde afspegla sig. Det låg i sjelfva uttrycket af hennes oro något så besynnerligt fängslande, att jag endast med möda kunde slita mig ifrån dess åsyn.

Jag förmådde den stackars Löjtnanten att dricka ett glas portvin, och plågade

hans tålamod ännu en fjerndels timme, innan jag följde honom upp. Han skälfde sakta, då han gick uppför den breda trappan.

"Vi måste gå sakta," sade jag: "låt oss endast försigtigt väcka henne!"

"Hon må gerna slumra, blott jag får se henne några ögonblick. Jag ville för allt i verlden icke störa hennes ro, om hon lyckas att få njuta någon."

"Hennes slummer är orolig. Vi passa på, då hon vaknar."

Då vi sakta inträdde i salen, låg flickan ännu med tillslutna ögon, men hon såg genast upp, då vi nalkades. En häftig rörelse flög igenom hennes väsende, och den skönaste arm framsträcktes undan täcket, emot brodren.

"Tala icke!" hviskade jag: "tvenne syskon behöfva inga ord vid ett sådant tillfälle."

Löjtnanten nalkades och tog den varma handen. Han lutade sig ner och tryckte den till sitt bröst.

Äfven flickans andra arm smög sig då sakta fram. Det var liksom hon kännt sig alltför matt, att uttrycka sin känsla. Hon tog hans hand mellan sina båda, och han satte sig på kanten af hennes säng.

Det var ett ögonblick fullt af kärlek och smärta, och fastän mitt förbud fängslade deras läppar, talade deras blickar ett språk, som lockade en tår ur mina härdade ögon.

"Nu måste vi åter gå ifrån er, Edla!" sade jag slutligen. "Er bror får komma igen på eftermiddagen. Om ni då är lugnare, får han bli här längre."

Det var med stum smärta, som de ömma syskonens händer långsamt skiljdes ifrån hvarandra. Jag gömde Edlas armar åter under täcket, vinkade åt Sjuksköterskan,

som dragit sig undan, att åter intaga sin plats.

I dörren vände sig Löjtnanten ännu en gång om. Han aftorkade sina ögon och såg tillbaka på sin syster. Ack, äfven hennes stora, glänsande ögon följde honom. Det var i dem något underbart, som genomträngde den som hon såg uppå, med sällsamma känslor af heligt välbehag.

Då vi voro ute, gaf han, som dock eljest var en manlig och härdad gestalt, fritt lopp åt en flod af tårar. "Förlåt mig, Herr Doctor!" sade han, sedan han efter ett par minuter hemtat sig; "men jag har ju icke sett min syster på så länge, och nu skall jag se henne på sin sjuksäng — Gud, om det vore hennes dödsbädd!"

Jag tryckte vänligt hans hand, men jag kände att tomma tröstegrunder icke skulle tjenat ett manligt sinne till något, ehuru han var tacksam för mitt deltagande.

I detsamma ankom en biljett ifrån Zirlén, deri han skref, att han omöjligen kunde eller fick lemna Seraphia. Han bad mig komma dit på eftermiddagen, och då skulle han derefter följa mig. Han önskade få veta, huru Edla befann sig.

Jag lät det vara tills vidare, och beredde mig att emottaga ett besök af Kronprinsen, som farit till några andra sjukhus på förmiddagen, och derföre säkert också ämnade sig hit.

Löjtnanten lofvade återkomma så snart han ätit middag.

X.

Straxt på eftermiddagen återkom Löjtnanten, såsom jag föreskrifvit honom. Jag inbjöd honom att följa mig till Seraphia, emedan jag insåg att dem emellan också behöfdes förklaringar. I början yttrade han sitt missnöje emot henne, men då jag försäkrade honom, att hon var hans systers verkliga vän, och berättade hvad hon gjort för det unga faderlösa barnet, gjorde han gerna detta besök, helst jag sade att det ännu var för tidigt att gå upp till Edla.

Seraphia kom lugn och vänlig emot oss. En klar rodnad gjöts öfver hennes hulda drag, då hon såg Löjtnanten; men emedan han kom i mitt sällskap, förutsatte hon väl att jag uttydt hennes handlingssätt emot Edla till det bästa. Hon gick derföre med sitt vanliga behag emot honom och bad honom vara välkommen. Han betygade henne äfven oförställdt sin aktning och tacksamhet, och jag såg att de båda snart skulle förstå hvarandra. Jag tog derföre Zirlén afsides.

"Nå? Du kom icke, såsom jag likväl bad dig göra?" började jag.

"Du vet ju att Seraphia icke ville släppa mig," svarade han med låg röst. "Det är för öfrigt kanske både för mig och Edla bäst att vi icke se hvarandra."

"Hvad vill det säga?" inföll jag. "Jag har börjat ana något. Har du varit fullkomligt uppriktig mot din Seraphia?"

"Bästa Bror," hviskade han: "det går icke an att vara det. Låt oss gå i salen,

medan hon språkar med Löjtnanten. Jag blir igen tvungen att berätta för dig en hel hop saker. Du har ju lofvat att råda och hjelpa oss. Du skall finna, att din hjelp verkligen är oss på det högsta af nöden."

"Nå, så börja då din berättelse. Men håll dig förnämligast vid det som rör Edla. Beskrifningen på dina egna känslor kan du spara dig."

"Ack, min Bror!" suckade han: "att den himmelska flickan har ett hjerta, så fullt af känsla, som himmelen är full af salighet, det vet jag, men hon har bevakat sina känslor lika noggrannt, som himmelens port är bevakad. Jag har aldrig fått kasta en blick i hennes hjerta, ehuru jag stundom vågat öfverlemna mig åt en aning, som utgjort på en gång mitt lifs djupaste smärta och högsta sällhet."

"Det vill säga," afbröt jag honom strängt, "att du för Edla hyser en känsla, som du likväl så högtidligt svurit åt Seraphia?"

"Döm icke för hastigt!" bad han: "Du kan lätt föreställa dig att Seraphias och mitt förhållande till hvarandra äro en brors och systers. Vi se båda tillbaka på vår ungdoms öfverilade ed, såsom på ett förfärligt band, hvilket vi aldrig kunna slita, och som vi derföre söka att bära så lätt vi kunna och pryda med så många blommor vi få. Men tror du att man råder öfver sitt eget hjerta, så att man kan sätta det i en bur och presentera det på hvilken skönhets toilettbord man behagar utvälja? Jag måste medge att jag för Edla känner en ömhet, som jag likväl aldrig kan finna brottslig. Jag har i ett ögonblick af svartsjuka misstänkt och grymt sårat henne. Om jag icke kan vinna hennes förlåtelse för detta ovärdiga brott, så vill jag förgås af sorg. Men jag vet att hon förlåter mig. Hon är så god, att himmelens englar icke kunna hysa mera godhet i sitt väsende. Skulle då det vara ett

brott att erkänna och förtjusas af hennes himmelska skönhet? Eller hvilken har hjerta till annat, när man sett henne dagligen, när man med hemlig hänryckning följt utvecklingen af alla hennes själs egenskaper. Ack, min Bror! Jag har sett huru hennes anda öppnade sig för konstens värde, huru hennes bildning tillegnade sig allt det sköna och ädla, som hon lärde att veta och känna. Tro mig, det är mitt öde, som kastat mig i den trollkrets, der jag förlorat mig och hvarifrån ingen räddning finnes."

"Seraphia har väl märkt din kärlek till Edla?" frågade jag.

"Kärlek?" upprepade han: "Gif icke ett sådant namn åt min känsla. Den är alltför tyst och helig, för att bära ett så jordiskt namn. Du ler? Deri gör du orätt. Jag kan icke rätt uttrycka huru jag känner det, men hvad jag kan försäkra, är att hvarken öfver mina läppar, eller ännu

mindre öfver Edlas, ett enda ord har gått, för hvilket vi behöfde frukta Seraphias närvaro. Men Seraphia är förfärligt skarpsynt och misstänksam. Jag värderar henne oändligt. Hon vill mig väl, och hennes ömhet för mig är ädel och ogennyttig. Men jag rår icke för att det ges i mitt hjerta en sträng, som ljuder för andra, innerligare, ömmare toner. Hon plågar mig någon gång med sina små nycker, hvilka skulle förtjusa hvar och en annan, men stundom såra mig, och derföre har hon förbittrat vår förbindelse, churu väl och systerligt hon menar."

"Du har ganska mycket invecklat dig," inföll jag, "och jag kan så mycket mindre gilla ditt uppförande, som hvarje förnuftig och bildad menniska, med någon erfarenhet af sig sjelf, undviker att öfverlemna sig åt sin inbillnings drömmar och sitt tyckes känslor, samt derigenom i sjelfva verket beherrskar sitt hjerta. Din verldserfarenhet

och ditt medvetande af förbindelsen med Seraphia hade bordt göra dig försigtig."

"Det kan nu icke mera hjelpas med förebråelser," yttrade han otåligt: "Jag lider mycket för min del, men jag skall äga styrka att dölja det för Seraphia. Emellertid vill jag icke mera och får icke heller, för mitt och Seraphias lugn, återse Edla. Jag har dessutom lofvat Seraphia det. Att jag icke har någon lycka för mitt hjerta att hoppas i verlden, det vet du nu, och derföre måste jag söka ersättning åt annat håll. Jag har kännt det förut, ehuru det nu först blifvit rätt klart för mig."

"Jag beklagar dig, men det är ditt eget fel. Du tycks för öfrigt just hafva slagit dig på att vilja göra lycka; om det skall gå väl, får det icke synas. Men vi komma ifrån vårt ämne. Du skulle för mig berätta, om du kan hafva någon anledning att tro, att Edla delar din känsla. Du tycktes åtminstone tro något sådant."

"Hvem skulle våga uttyda en sådan engels uppförande så, att hon nödgades rodna för det?" vidtog han ifrigt. "Aldrig har hon yttrat ett ord, en tanke, en känsla, som icke voro rena som ljuset. Hon kände för öfrigt mitt förhållande till Seraphia, och kanske hade hon medlidande med oss, för det vår förbindelse, som icke kan göra oss lyckliga, icke heller kan upplösas. Men aldrig — "

Seraphia inträdde i detsamma med Löjtnanten. Hon presenterade Zirlén för honom. "Det är er systers Lärare," sade hon. "Edla har att tacka hans undervisning och umgänge för sin bildning. Han har interesserat sig för den stackars flickan, och har alltid visat henne mycken välvilja." Hon smålog litet skälmaktigt vid de sista orden.

Löjtnanten fattade vänskapsfullt hans hand och förklarade honom sin aktning och tacksamhet.

Jag berättade emellertid för Seraphia, huru de båda syskonen sett hvarandra, och den sköna, finkänsliga Seraphias öga fuktades af en tår. "Ack," sade hon sakta: "jag kan icke begripa, huru jag kunde hafva hjerta att låta skilja mig ifrån den engeln. Hon var ju min innerligaste och förtroligaste vän. Men det var som om en mörk, ond ande kommit öfver oss allesammans i går aftons. Gud gifve vi väl hade den söta varelsen hemma igen! Jag öfverlemnar mig hel och hållen åt hoppet att se henne räddad af er."

"Hoppas icke för mycket," varnade jag. "Allt hvad jag efter min öfvertygelse bör göra, det kan jag försäkra er, Mamsell Seraphia, att jag icke försummar med mina patienter. Men lif och död bero icke på en svag menniskas åtgärder. Den första faran för Edla är förbi, men efter choleran följer en typhusfeber, som stundom är ganska svår och farlig. Emellertid vå-

gar jag väl lita på hennes ungdomskraft och sinnesstyrka."

"Räcker en sådan feber länge?" frågade hon: "När kan man hoppas att få återse henne?"

"Om hon kommer så nära i grannskapet, att jag ofta kan se till henne, så skulle jag tro, att hon kunde flyttas ifrån sjukhuset om några dagar. Jag skall låta en egen Sköterska följa henne. Men ni är väl för lätt upprörd, Mamsell Seraphia, för att hon skulle kunna komma till er igen!"

Jag tänkte på Zirléns löfte att icke återse henne.

"Nej, nej!" utbrast Seraphia: "hon måste komma hit tillbaka. Hm! Jag har väl brytt Zirlén litet för henne, men nu är det förbi, derom är jag säker. Jag vill låta hemta henne ju förr, desto hellre. Om det gick an, och Zirlén tillät det, skulle jag väl vilja helsa på henne och tillika se, hurudant det är på Doctorns sjukhus."

"Ni gör bäst att icke komma dit," svarade jag, "så framt icke Edla sjelf uttryckligen önskar att tala med er."

Löjtnanten såg orolig på sitt ur. Äfven jag måste snart vara tillbaka på mitt sjukhus. Vi togo derföre afsked. "Blif du qvar hos Seraphia!" hviskade jag till Zirlén, i det vi gingo.

Vid min återkomst till sjukhuset, mötte mig U—s med den underrättelsen, att Gazellen började yra. Typhusfebern hade således ganska hastigt inbrutit. Jag bad Löjtnanten dröja i mitt rum, medan jag gick upp förut.

Den sjuka flickan mötte mig med klara och liflig spända blickar, men jag läste i dem endast sorgliga förebud. Då jag fattade hennes hand, sväfvade först ett matt leende öfver hennes läppar, men det förvandlades hastigt till fruktans uttryck, och hon ville draga sin hand tillbaka. "Är ni

rädd för er Läkare, Mamsell Edla?" frågade jag vänligt.

Hennes anletsdrag ljusnade: "Ack, nu känner jag igen Doctorn," hviskade hon: "hvar är Wilhelm?"

"Ni skall få se honom," svarade jag: "Han är här igen. Vi ha varit hos Seraphia. Hon helsar er hjertligt och systerligt."

"O Seraphia! hur kan du vara ond på mig?" suckade hon, och hennes blickar vände sig långsamt, stirrande emot taket.

"Seraphia är bekymrad för er skull," sade jag, och vinkade åt en Sköterska, att hon skulle säga till Löjtnanten, att han kunde komma upp.

"Hör mig och straffa mig sedan, o min Seraphia!" återtog hon.

"Magister Zirlén vill besöka er i afton," hviskade jag och betraktade noga hennes uppsyn.

Hon gjorde en häftig rörelse på ögonlocken. Hennes bröst häfde sig våldsam-

mare: "O Gud! han vill ju icke se mig!" utbrast hon. "Men jag är ju sjuk, mycket sjuk! Det är farligt att komma hit. Wilhelm! Wilhelm! Låt honom icke komma hit!"

Löjtnanten inträdde i detsamma. Jag gick emot honom. "Samla er själsstyrka: hon yrar, ehuru ännu icke mycket."

Han tryckte med en krampaktig rörelse min hand, och trädde fram till bädden. Edla såg på honom med en fremmande blick: hon kände icke mera igen honom.

"Huru befinner du dig, min älskade Edla?" hviskade han och fattade den feberheta handen, hvarmed hon emellanåt plockade på täcket.

"Ack! Det är icke han!" suckade hon: "Han vill mig så väl. Men mitt hjerta, mitt stackars hjerta känner han icke. Tyst! Tyst! Tala icke om för honom att det gör mig så ondt. Kanske skulle han ändå gråta för min skull."

Den stackars brodren stirrade ängsligt på mig. "Vi skola gifva henne en feberdryck," sade jag.

"Dricka!" återtog hon: "Jag är törstig! Men théet är för varmt. Han vill hellre ha en glace, Seraphia, det vet jag. Nu kom han! Det är hans gång. Ack, jag känner den så väl."

Jag förstod nu att Zirléns aning om hennes känsla för honom icke bedrog honom, och kände derföre ett fördubbladt medlidande med den olyckliga flickan. Hennes bror satt der, betagen af den lifligaste ångest. Då jag icke kunde låta honom så länge dröja i fruntimmers-rummet, och icke heller hade hjerta att åter slita honom ifrån sin systers sida, föll det mig in att låta flytta henne ned i det convalescentrum, som jag upplåtit åt Myntsing, sedan jag efter ronden låtit föra honom i det stora convalescentrummet.

XI.

Då jag gjorde aftonronden, önskade en af de sjuka qvinnorna att erhålla nattvarden. Jag skickade Vaktmästaren med underrättelse härom till församlingens Presterskap. Gubben i N:o 76 hade äfven fått ett feberanfall. Endast Myntsing befann sig så rask, att han önskade komma hem till sitt. Jag biföll det genast med glädje.

Knappt hade jag slutat ronden, förrän församlingens vördnadsvärde Kyrkoherde sjelf inträdde i mitt rum. Jag följde ho-

nom upp i sjuksalen, der han satte sig bredvid den sjuka.

Då hans kända och kära stämma hördes af de öfriga patienterna, yttrade de alla sin önskan att få förnimma något tröstande och upplifvande ord af hans mun. Äfven Edla lyssnade tyst på honom.

Jag vågade då föreslå honom att tala så att alla kunde höra det på en gång. Han vände sig nu utåt rummet, och talade om den enda rätta tillflykten i plågans och dödens ögonblick. Såsom en högtidlig orgel, när dess djupa toner sakta susa genom ett tempelhvalf, ljöd hans tal, undervisande, förmanande, tröstande. Han slutade med Herrans bön och Välsignelsen.

Under denna högtidliga stund gick jag sakta omkring, och då här och der på en bädd ett par matta, blånade händer framsmögo sig, utan styrka att hinna hvarandra, hjelpte jag de sjuka — en och annan för sista gången — att knäppa dem tillsamman.

Edlas yrsel hade upphört. Hon igenkände, med ett ömt leende, sin bror, och hennes stora ögon voro, under den heliga stunden, andaktsfullt riktade emot höjden. Då Kyrkoherden hade lyst välsignelsen öfver oss alla, och gick, följde honom äfven hennes blickar, fulla af stum tacksamhet.

Gudstjensten hade sålunda verkat välgörande äfven på Edla. Hon nämnde nu flera gånger sin brors namn, och sammanknäppte händerna med en underbar uppsyn af himmelsk frid och englaoskuld på sitt ljufva ansigte. Brodren bad ånyo att han skulle få stanna qvar hos henne, och jag tillät det, sedan hon nedkommit i det för henne bestämda rummet.

"O Wilhelm!" hviskade hon en gång: "Du blir ju hos mig? Du skickar icke bort mig! Men jag måste likväl bort. Wilhelm, tror du att det blir svårt för mig att dö?"

Då beslöt jag att hemta Zirlén. Jag ilade till Seraphias boning. "Hur står det

till med Edla?" frågade hon, skyndande emot mig.

"Hon befinner sig sämre emot aftonen," var mitt svar: "Jag tror att det skulle lugna och glädja henne, om Zirlén besökte henne."

Jag såg den stackars Presten blekna, men han tog sin hatt och gjorde sig genast färdig att följa mig.

"Låt mig få följa med!" bad Seraphia, men jag hindrade det, och lofvade deremot att, om Edla uttryckligen önskade tala med henne, skicka bud.

Tigande följde mig Presten till det fruktade huset. Sedan nu lamporna blifvit tända, låg det verkligen något underbart hemskt i det gula skenet ur alla fönstren: det såg ut som hela byggnaden varit upplyst till någon högtid eller bal. Jag tillstår att jag sjelf icke nalkades min boning utan en dyster känsla; men nu var min uppmärksamhet derjemte riktad på denna

omständighet, genom det fruktande uttrycket i Prestens bleka anletsdrag. Hans små, svarta ögon hade nu förlorat sin glans och stirrade, liksom blindt och känslolöst, emot målet för vår vandring.

Vi stego uppför den breda trappan, och öppnade porten. Vid min åsyn drog sig Portvakten tillbaka, och vi uppträdde i förstugan. Det gjorde mig ondt att just här en syn skulle möta oss, som icke bidrog att bibehålla Prestens själsstyrka. På golfvet stod en öppen likkista, och den dödes svartnade ansigte belystes af Likbärarnes lyktor. De voro just sysselsatta att strö kalk öfver det nakna offret för den skoningslöse härjaren.

Jag skyndade att införa Zirlén i mitt rum och vederqvicka hans lifsandar med ett glas portvin, de räddas universalmedicin. Han var emellertid nära att ännu mera förlora sin besinning vid hammarslagens dofva ljud, då locket spikades på kistan derute.

Men sedan det blifvit tomt i förstugan, förde jag honom till Edlas rum. Han stannade vid dörren, medan jag gick fram till den lidande engelns bädd. Hon log vänligt, då jag nalkades. "Det är Doctorn!" sade hon, "ännu kan jag känna igen honom!"

"Kan ni känna igen äfven andra af edra vänner?" frågade jag. "Ni lider icke så mycket, tycker jag nu. Er blick är klar. Seraphia helsar er, Mamsell Edla!"

"Seraphia!" svarade hon med liflighet: "Jag önskar öfver henne allt skönt och lyckligt, som lifvet äger! Jag är så nöjd att få, hvad döden kan gifva. Wilhelm!" tillade hon hviskande: "Jag behöfver ju icke vara rädd för döden? Han kommer så sakta, så sakta."

Jag vinkade åt Zirlén att träda fram. Så snart hennes ögon föllo på honom, flög en darrning genom hela hennes väsende: hennes ansigte förklarades, och hon sträckte sin matta hand emot honom. "O, min

Vän och Lärare!" stammade hon: "du kommer ändå till mig! O, hur nöjd jag nu vill dö! Kom och sitt hos mig, du som bildat och uppfostrat mig att känna och tänka allt skönt och ädelt, och led mig också mina sista steg, mina sista stunder."

Utom sig af rörelse, nalkades Presten, fattade den framräckta handen och tryckte den tigande mot sitt hjerta.

Deras blickar hvilade några ögonblick i hvarandra, tills hon drog hans hand till sig. "O, låt mig — låt mig — !" hon tryckte hans hand till sina läppar.

"Tala icke för mycket, Mamsell Edla!" yttrade jag. "Ni blir alltför matt."

"Ack, låt mig ännu tala!" bad hon: "jag känner att det blir så svalt, så tomt omkring mitt hjerta. O Gud! hur skall jag använda mina få sista stunder rätt? Låt mig få tala med min Lärare!" Hon höll hans hand qvar emellan sina. "Du är ju

icke rädd för mig?" fortfor hon: "Eller kan du vara ond på din Edla?"

Presten snyftade högt. "Huru skulle jag kunna vara ond på dig?" stammade han: "Edla, o min goda, ljufva Edla! Men du, du har så mycket att förlåta mig. Kan du göra det?"

"Ack!" suckade hon: "huru annorlunda ser det icke ut, när vi nu se tillbaka på vårt lif. Hjelp mig, du som är så god och ädelmodig, hjelp mig att gå igenom det! Ack, jag ville så gerna ännu bättra mig och ångra mig. — O, säg mig, har jag icke förspillt min salighet? Har jag icke varit lättsinnig och fåfäng och dåraktig? Tänk för mig, tänk, tänk! Mitt minne blir så skumt. — Det breder sig som ett sorgflor för mina ögon. O, säg mig, kan jag ännu hoppas nåd af Gud, jag arma synderska?"

"Ack, hela ditt lif har ju varit rent, som en engels!" utropade han.

"Nej, nej!" inföll hon ifrigt: "det är icke mera som förr! Nu förstår jag det bättre. O, jag dåraktiga, fåfänga varelse! Hur har jag användt mina lifsdagar? Du, du har lärt mig så mycket godt och skönt — ack, det har icke allt blifvit så godt, som du mente det. Mitt hjerta har icke varit ödmjukt! O, du min älskade vän, bed; bed Gud för mitt arma, syndiga hjerta! Wilhelm, Wilhelm! Bed också du för din syster! O, min Wilhelm, måtte hvarje bön, som jag bedt för dig, hvarje tår, som jag gjutit för dig, blifva en välsignelse öfver ditt hufvud!"

De båda unga männerna knäppte gråtande sina händer tillsammans, der de stodo på hvar sin sida om hennes bädd.

Hennes ögon begynte sväfva omkring, blicken blef osäkrare. Hon uttalade några orediga ord, som vi hvarken kunde höra eller förstå. Derefter begynte hon att plocka på täcket. Andedrägten blef kor-

tare och mer och mer tung. Hennes puls begynte aftaga.

"Den blomman ger jag åt Seraphia," hviskade hon i mild yrsel. "Hon håller så mycket af mig. — Ja, hon får visst kyssa honom. — Stackars Edla, säga de. — Men jag kan icke sjunga — det är så kallt i afton."

"Edla, samla dina tankar," bad Presten: "Tänk icke mera på verlden. Upplyfta ditt hjerta till Gud. Du står kanske snart inför Hans ansigte."

"Du, du!" sade hon: "säg mig det ännu en gång! Kommer jag fram för Hans ansigte? Har Han dödt också för mig? Jag är ju icke ett alldeles förtappadt barn? Han vill ju också frälsa mig? O huru gerna jag vill komma till Honom! Der, der — du, som har lärt mig det — du kommer ju också dit?"

"Edla, min enda syster!" klagade Löjtnanten: "Och dig skall jag förlora!"

"Det var Wilhelms röst!" återtog hon: "Wilhelm, Wilhelm! Jag ser dig icke mera; men tro mig, Wilhelm, jag är icke förlorad. Jag vet huru kärleksrik Han är. Icke skall Han drifva mig bort, för det jag icke hunnit fullkomligt lära känna Honom. Jag får nog lära mera der! Tror du icke att Han kunnat låta mig lefva till nästa år? Då hade jag fått gå till Hans Nattvard. Men Han ville icke, Wilhelm — Han ville icke!".

Hon afbröts af convulsiviska ryckningar genom lederna. De drag af smärta, som elektriskt flögo igenom den späda gestalten, voro bittert upprörande att se. Hennes andedrägt hämmades allt mer och mer, ögonen stirrade orörliga, pulsen blef allt mattare. Men ännu var hon vissa ögonblick vid sans.

"Jag hade så gerna blifvit qvar hos er!" yttrade hon: "Men det blir bättre hos Honom. Jag älskar dig så innerligt, min Wil-

helm, fast du nu står i moln framför mig. Men dig ser jag klarare, o min Lärare och vän, mitt hjertas vän! — ja jag älskar dig ännu mer. Du vet det, efter du kom till mig — Jag hade ju ingen i verlden, utom dig och Seraphia. — Ack, hvarför skulle Seraphia bli ond på mig? — Jag ville ju icke taga något ifrån henne! — O, jag har likväl felat! Men Hans barmhertighet är ändlig! — Jag ville ännu — välsigna — er — o — min Gud!" — —

En suck höjde ännu en gång hennes bröst: det var den sista.

Jag förde de båda sörjande ifrån bädden. De stirrade ännu länge på det liflösa stoft, hvars englarena ande flyktat. Vi stodo så tysta en lång, högtidlig, helig stund.

Då gick jag fram och tilltryckte för evigt de brustna gazellögonens lock. Derefter höljde jag lakanet öfver den aflidnas ansigte, och vi lemnade rummet.

"Gån nu hem, mina vänner!" sade jag: "J behöfven hvila! I morgon träffas vi åter. Kommen tidigt hit."

Medan jag tog afsked af dem i förstugan, öppnades deruppe dörrn till stora sjuksalen, och vi hörde tydligt den yrande gubbens röst: "God natt, Wilhelm!"

Löjtnanten ryste tillsammans, men han sansade sig, tryckte ännu en gång min hand, och gick med Presten.

Klockan slog tio i Riddarholmstornet.

Efter några timmars hvila, ofta afbruten af nya sjukas ankomst, gick jag att uppfylla ett sorgligt bestyr.

En enkel kista med sin kalkbädd stod öppen i förstugan. Likbärarne gingo att hemta den döda. Jag följde dem och bar äfven sjelf denna fordom så hulda gestalt, på hvilken förgängelsen redan satt sin förfärliga stämpel.

Vi nedlade den döda bredvid sin bädd. Likbärarne skulle nu öppna svepningen,

för att lyfta den blottade kroppen i kistan, men jag förbjöd det. Jag kunde icke lida att se dessa så späda och ömtåliga former så vårdslöst öfverlemnas åt förstörelsen. Jag skyndade in, ryckte lakanet ifrån min egen säng och insvepte deruti det multnade stoft, hvars skapnad dock uttryckt så mycket skönt, så mycket gudomligt. När locket blifvit tillslutet, ville jag sätta ett märke på kistan, för att kunna skilja den från de öfriga. Jag skref med krita vid fötterna: GAZELLEN.

XII.

Då jag gjorde min morgonrond, fann jag gubben i N:o 76 på bättringsvägen. Han hade lyckligt gått igenom, då deremot den sextonåriga Gazellen blef febern offer. Han sade, då jag yttrade min fägnad öfver hans snara tillfrisknande, att han nu skulle önska få meddela sig åtminstone skriftligen med Myntsing. "Min son Wilhelm var i pension hos honom," yttrade han, "och det var just meningen med min hitresa att få reda på honom. Men sjukdomen kom emellan. Tack vare vår Herre och er, Herr Doctor, att jag lyckligt

gått igenom. Jag kommer ifrån Liffland, och har nu tre år varit borta från mitt fädernesland. Myntsing, som varit min commissionär, fruktar jag emellertid har bedragit mig. Men jag får väl reda på saken. Jag skall försöka att hafva tålamod."

Det gick hastigt ett ljus upp för mig. Skulle det vara Edlas far, som icke hade aning om sin dotters död under samma tak, tänkte jag. "Ni är således Rysk undersåte?" frågade jag, för att fortsätta samtalet.

"Ja," svarade han, "numera är jag det. Jag har i Ryssland funnit framgång och förmögenhet, som jag saknade i Sverige. Jag ämnar hemta min son och min dotter till mig, ty jag har en dotter också, som måste vara i en pension här i Stockholm."

"Hvila er," afbröt jag honom, "och samla krafter. Ni får akta er för häftiga sinnesrörelser, och derföre torde det vara

mindre rådligt att ni alltför snart återser edra barn."

Med dessa ord lemnade jag honom, och en förvirrad här af gissningar och beslut hvälfde sig inom mig. Jag beslöt att, om jag kunde hinna före de båda väntade Herrarnes ankomst, göra ett besök hos Myntsing och taga honom litet i förhör.

Den tjocke Handelsmannen satt vid sitt frukostbord, och tycktes vilja med alla krafter taga igen den skada, som han befarade att sjukdomsfallet kunnat göra på hans hull. Han såg temligen vänligt på mig och inbjöd mig att taga plats och dela måltiden.

"Ni vore oförsigtig, Herr Myntsing," begynte jag, "om ni icke lydde ett gadt råd af den, som menar er väl."

"Hvad vill Doctorn säga med det?" frågade han bestört.

"Ni har kanske märkt att både den unge Löjtnanten och den gamle Herr Wald-

man ha förtroende för mig," vidtog jag: "Jag menar väl med er alla tre. Skulle Herrarne icke kunna genom mig i godo uppgöra med hvarandra?"

Handelsmannen bleknade, pustade och gjorde förskräckliga miner. "Jag vill gerna betala ut penningarna, och räntа till, bara jag slipper väl ifrån saken," yttrade han, i det han utsträckte den digra armen efter sin chiffonier.

Jag teg, för att höra hvad det skulle blifva af. Sedan han en stund räknat och summerat, sade han: "Ja, jag var i knipan, och kunde icke reda mig på annat sätt. Dessutom rymde ju pojken ifrån mig, så att jag icke kunde veta hvart jag skulle öfverstyra hans penningar. Och flickan frågade jag verkligen efter en gång; men då var hon borta ifrån pensionen. Jag skall säga, de penningarna hafva icke så mycket tyngt mitt samvete, som att jag skrifvit osanning till gubben. Vill ni ta

pengarna, Herr Doctor, och lemna dem, så befriar ni mig från en svår börda."

"Jag kan naturligtvis icke ingå i penningtransactioner med er," svarade jag, "men om ni skickar upp penningarne till sjukhuset i förmiddag, så lära gerna både far och son glömma det förflutna. Hvad flicken vidkommer, Herr Myntsing, så kan jag berätta er, att hon dog på mitt sjukhus i natt. Farväl! Jag har velat ert bästa, och churu jag nu upptäckt hvad jag icke väntat om Herrn, hoppas jag, att det skall bli ett godt slut på saken."

Harmsen och full af förakt för den bedräglige Handelsmannen, kom jag tillbaka till sjukhuset. Löjtnanten och Zirléa voro redan ditkomna.

Båda voro djupt bedröfvade. Men isynnerhet rörde mig den smärta, som måläde sig på den mörkhyade krigarens anletsdrag. Jag tog hans hand. "Herr Löjtnant!" sade jag. "Tillåt mig att få gju-

ta en droppa tröst i er sorgekalk. Jag har en underrättelse att meddela er, som väl icke kan ersätta förlusten af en så himmelsk syster, men som ändå skall lugna ert hjerta."

Han såg på mig med förundran. Ett matt glädjeskimmer framstrålade ur hans ögon: "Ni har hört något om min far?!" utbrast han, med glad aning.

"Ja, jag kan glädja er med ett säkrare hopp om hans vederfående, än det, som bedrog oss vid Edlas sjuksäng."

"Således han också sjuk?" klagade han: "är han äfven här?"

"Han är det. Men ni måste bemanna er och förtiga den sorgliga förlusten tills vidare. Underrättelsen derom skulle döda honom. Lofvar ni det, så skall jag föra er till honom."

Han räckte mig sin hand och följde mig. Vi framträdde till gubbens säng. Han upplyfte det matta hufvudet och igen-

kände ynglingen på ögonblicket. "Wilhelm, min Wilhelm!" utropade han och sträckte sina armar emot honom.

Sonen stod ett par ögonblick liksom betagen af bestörtning och fasa vid anblicken af den förändring, som sjukdom och ålder verkat på den gamles ansletsdrag. Men hastigt störtade han, högt gråtande, intill sin fars bröst.

"Min son, min son!" stammade den gamle. "Hvar har du varit? Hvar är Edla? Hon har icke skrifvit till mig, det måste hon få bannor för. Har du fått bref från henne? Har du redan talat med Myntsing. Jag såg honom här, men fick icke tala med honom?"

Jag förbjöd gubben att tala så mycket, och vinkade åt Löjtnanten. — "Myntsing har bedragit er," underrättade jag gubben derefter: "Men han vill godtgöra allt. Han vill i dag skicka hit penningar och räkning. Löjtnanten kan ju då uppgöra

affären med honom, så oroar den icke er längre, Herr Waldman!" — Jag kom ihåg hans föregifna namn.

"Gerna!" sade han. "Men huru befinner sig min älskade Edla? Hon är väl nu stor och vacker?"

"Hon är fullkomligt lycklig!" inföll jag hastigt.

"Ja!" hviskade Löjtnanten, med möda qväfvande sina tårar.

"Gudskelof!" sade den gamle: "Men var icke bekymrad för mig, Wilhelm! Jag har lyckligt gått igenom sjukdomen. Jag får väl nu, under det jag allt mera tillfrisknar, esomoftast se dig? Du skall då berätta dina öden för mig. Jag skulle så gerna vilja se Edla också, men hon får väl icke komma hit."

"Nej, det får hon icke!" yttrade jag: "Men Löjtnanten kan dagligen komma. Emellertid måste ni nu hvila er. I eftermiddag komma vi igen."

Far och son tryckte hvarandras händer. "Helsa min Edla!" sade gubben: "Hon är väl på ett godt ställe?"

"Ja!" suckade Löjtnanten, i det han aftorkade tåren ur sitt öga.

Då vi återkommit till mitt rum, underrättade jag Herrarna, att Edla skulle begrafvas nästa natt. "Du, Zirlén, vill förmodligen visa henne den sista tjensten och jordfästa henne," yttrade jag: "Äfven jag vill en gång fara till kyrkogården. Jag följer derföre med."

Zirlén, som använde hela sin själs krafter till att bibehålla någorlunda mod, lofvade att komma till sjukhuset med en vagn i dagbräckningen. Löjtnanten lofvade också att då infinna sig.

I detsamma ankom ett bud med bref ifrån Myntsing. Jag gladde mig åt detta tillfälle, att med ett affärsbestyr, om än förargligt, förströ Löjtnantens sinne. Han öppnade brefvet, genomsåg räkningen, och

en glödande harm målade sig på hans panna. "Hon har ingenting fått!" utropade han: "den arma flickan har måst lefva af andras nåd! — Den bedragaren! Och intet bref har han heller afskickat!"

"Stilla er!" inföll jag. "Tala icke om nåd! Det vore att såra Seraphias vänskap för den hulda flickan."

Med ett djupt uttryck af förakt på sina läppar, skref han ett qvittens på penningarna och skickade budet tillbaka.

"Framför min helsning till Seraphia!" bad jag, då de båda vännerna togo afsked. "Om jag kan, vill jag gerna göra en visit hos henne i afton."

"Hon är i afton icke hemma!" svarade Zirlén, och ett eget leende sväfvade öfver hans bleka drag. "Men vi träffa henne i morgon, då vi återkomma ifrån begrafningen."

Sedan Herrarne aflägsnat sig, och jag hemtat mig något efter de skakande upp-

träden jag genomlefvat, beslöt jag att besöka min fästmö ett ögonblick. På vägen till henne mötte mig åter budet ifrån Myntsing, med den underrättelse, att han höll på att dö. Jag skyndade, ehuru motbjudande det föreföll, till den olycklige. Men jag kom för sent. Han hade blifvit qväfd af ett glas portvin, som han råkat att få i vrångstrupen. Den lilla stund, jag ämnat taga mig ledig, förflöt under fåfänga försök att få honom till lifs.

Då jag kom till sjukhuset, hade nya sjuka ankommit, och den ena Underläkaren insjuknat. Jag måste derföre, med fördubblad ansträngning, arbeta ända till midnatten, då jag äntligen fick tid att öfverlemna mig åt en kort slummer.

Men jag väcktes snart af Vaktmästaren, som underrättade mig om likvagnens ankomst. Jag skyndade att kasta kläderne på mig och gick ut.

De första strimmorna af morgongryningen spelade på spetsen af Riddarholmstornet. Den stora rustvagnen hade emottagit sitt bedröfliga lass af döda, och det återstod endast att ännu upplyfta den sista kistan, den som var tecknad med det för mig så dyrbara namnet Gazellen. Jag gaf Likbärarne en vink att skynda, då jag på afstånd såg kaleschen nalkas med de båda sorgklädda vännerna. Redan var likvagnen betäckt med sitt segel, och rullade doft utför gatan. Jag gick ännu en gång in i sjukhuset, för att upprepa mina instructioner åt Underläkarne, och steg derefter upp i vagnen. Vi sutto tysta alla tre.

Gatorna voro öde så tidigt på morgonen. Endast här och der tittade ett blekt ansigte fram ur ett fönster. Längs ut efter Drottninggatan följde flera likvagnar efter hvarandra, och det obeskrifligt hemska dånet rullade, såsom en dof åska, mellan de höga husen.

Då vi frankommo till den nya kyrkogården, der cholerans offer erhöllo sin graf i den djupa sandhålan, hade redan flere vagnar affemnat sina bördor och återvände till staden. Vi gingo in på kyrkogården. I sjelfva kanten af gropen var en rad af stora grafvar, der sex till åtta likkistor hvarftals i hvarje graf nedsattes. Den rike Köpmannen nedsänktes bredvid en tiggarflicka, och en Officer bredvid en Dalkarl. Ingen rangordning gällde för de döda.

Jag förde vännerna till den enkla kista, som deras blickar sökte, och hvars lätt utplånade inskrift jag visade dem. Midt i sandgropen var en ensam, trång graf, dit man endast kunde komma öfver bräder och plankor, hvilka bildade smala bryggor öfver andra redan halffyllda grafvar. De arbetande Dalkarlarne, som emottogo liken och sänkte dem i djupet, togo äfven Gazellen. De vandrade med den lätta bördan utåt de gungande plankorna, och nedburo

den just till den ensliga grafven, som jag blifvit varse.

Sedan äfven alla de öfriga liken blifvit nedsänkta i jorden, denna morgon till ett antal af något öfver sjuttio, blef en allmän tystnad bland de närvarande lefvande; den tjenstförrättande Presten blottade sitt hufvud och gick, åtföljd af Dödgräfvaren, från den ena grafven till den andra, kastande de trenne skoflarna mull i hvarje hvilorum. Då alla voro jordfästa utom hon, som låg i den ensliga grafven, lemnade han handbok och skofvel åt Zirlén.

Dennes ansigte var dödablekt, och hans knän skälfde sakta. Jag bäfvade, då jag såg honom långsamt och darrande vandra nedåt djupet, utför de svigtande plankorna. Han stannade vid Edlas graf. Med sin hvita näsduk torkade han hastigt sina ögon, liksom för att kunna se, och derefter sågs han förrätta den heliga ceremonien. Men upp till randen af den sto-

ra choleragrufven, såsom den kallades, hördes icke hans svaga stämma, utan endast det tre gånger upprepade dånet af mullen, som föll på kistlocket.

Han återvände då, men ännu medan han vandrade ibland grafvarna derneder, upphöjde den tjenstförrättande Presten sin stämma, läste Likbönen, Herrans bön och Välsignelsen. Under detta högtidligt förfärliga uppträde, omgafs sandgropen af gråtande grupper af män och qvinnor, samlade hvar och en kring en af de sinas grafvar.

Efter ceremoniens slut, då Zirlén återkommit till oss, fattade Dalkarlarna sina spadar, och begynte hölja kistorna med jord och fylla grafvarna.

Då återvände vi till vår vagn, och med tårade ögon, omgifna af de tomma likvagnarna, komme vi tillbaka till staden.

"Vi måste fara till De la Croix, der någon väntar oss," sade Zirlén.

Då vi genom den eleganta Schweitzerbontiquen inträdde i Damernas rum, mötte oss Seraphia. Hon tryckte med öm rörelse min hand, och hennes sköna öga hvilade med en eförgätlig blick på mig. "Tag mitt hjertas varmaste tacksägelse för ert deltagande för min förlorade vän, för er ömhet om henne och all den välvilja ni visat oss alla!" yttrade hon.

Löjtnanten omfamnade mig, utan att förmå yttra ett ord.

Äfven den bäfvande Zirlén tryckte mig stum till sitt bröst.

Då ljöd en mild stämma: "God morgon, Wilhelm!" Jag vände mig om vid det välbekanta ljudet och såg min fästmö framför mig. På en gång så öm och så skalkaktig, som hon ensam förstår att vara, räckte hon mig ljuft rodnande de hulda läppar, som icke nu, såsom då jag sist råkade henne, undandrogo sig min kyss.

Det var ännu tidigt. Vi drucko chocolade medan vi talade om vår sorgliga förlust. Då först underrättade mig Seraphin, att hon i detta ögonblick reste ut till landet, emedan hon säkert skulle dött af sorg och saknad, om hon ännu längre ensam bott i de rum, derifrån hon fordom hvarje ögonblick kunde se sin vän. "Min vagn kommer just nu," yttrade hon, "och jag vill derföre taga afsked här af mina vänner. Farväl, Herr Doctor! Jag ber att få anförtro er min vän, Magistern. Tag ni honom under er uppsigt, så är jag trygg. Jag ämnar deremot under tiden ta er fästmö med mig. Vi komma att vistas en månad eller par hos hennes Tant. Så snart cholera är förbi, komma vi tillbaka."

Jag fattade Emilis hand, liksom jag velat hålla henne qvar, men det var mig dock kärare att under denna tiden veta henne utom Stockholm i en friare och friska-

re landtluft. Vi språkade några ord afsides med hvarandra.

Seraphia fortfor: "Löjtnant Törnberg, jag väntar er och er far till mig, så snart han blifvit fullkomligt frisk. Vi hafva ju så mycket att språka med hvarandra om den älskade, henne som Doctorn kallade Gazellen."

Hon smålog ljuft, i det hon trädde fram och skiljde mina och Emilis händer. "Ett kort och raskt afsked! Så är det bäst, och så tycker jag mest om det. Vi äro ju ensamma härinne? Så, kom hit, Zirlén! Du skall få en kyss af mig, i den förhoppning att du då desto innerligare längtar efter min återkomst. Farväl, mina vänner!"

Hon ryckte Emili hastigt ifrån mig, och i det hennes vagn rullade bort, hörde jag ännu en gång min älskades ljufva stämma: "God morgon, Wilhelm! Farväl!"

3 plates prefixed.

Priset: 2 R:dr Banco.